

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่อง “ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ” ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน
3. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล
4. องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ
5. ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ

1. ความหมายของประสิทธิภาพ

เฮอร์เบิร์ต เอ. ไชมอน (Herbert A. Simon, 1960 อ้างถึงใน อรรถวุฒิ ตัญชนาวิทย์, 2544, หน้า 9) กล่าวว่า ถ้างานใดมีประสิทธิภาพสูงสุด ให้ดูจากความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำเข้า (input) กับผลิตผล (output) ที่ได้รับออกมา ซึ่งสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพเท่ากับผลิตผล ถ้าเป็นหน่วยงานราชการของรัฐ จะบอกความพึงพอใจของผู้รับบริการเข้าไปด้วย เขียนเป็นสูตรได้ดังนี้

$$E = (O - I) + S$$

E = ประสิทธิภาพของงาน (efficient)

O = ผลิตผลหรือผลงานที่ได้รับออกมา (output)

I = ปัจจัยนำเข้าหรือทรัพยากรทางการบริหารที่ใช้ไป (input)

S = ความพึงพอใจในผลงานที่ออกมา (satisfaction)

จอห์น ดี. มิลเล็ท (John D. Millet, 1954 อ้างถึงใน อรรถวุฒิ ตัญชนาวิทย์, 2544, หน้า 9) กล่าวว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลการปฏิบัติงานที่ทำให้เกิดความพึงพอใจและได้รับผล

ถ้าไรจากการปฏิบัติงาน ซึ่งความพึงพอใจ หมายถึง ความพึงพอใจในการบริการให้กับประชาชน โดยพิจารณาจาก

- (1) การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน (equitable service)
- (2) การให้บริการอย่างรวดเร็วทันเวลา (timely service)
- (3) การให้บริการอย่างเพียงพอ (ample service)
- (4) การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (continuous service)
- (5) การให้บริการอย่างก้าวหน้า (progression service)

อุทัย หิรัญโต (2525 อ้างถึงใน ศีอรยา พัฒนโกศัย, 2547 หน้า 10) กล่าวว่า ประสิทธิภาพทางราชการ คือ ผลการปฏิบัติงานที่รวมถึงความพึงพอใจ และประโยชน์ที่ก่อให้เกิดกับมวลชน และรวมถึงคุณค่าทางสังคมที่จะนำเอาเรื่องของเวลาเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย

ภรณ์ กิรติบุตร (2529 อ้างถึงใน สุวิมล ตีรกานันท์, 2548 หน้า 244) กล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์กร ประกอบด้วย

(1) ประสิทธิภาพ (efficiency) หมายถึง การบรรลุเป้าหมาย (goal attainment) วัดจากการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายโดยตรงต่อการผลิต 1 หน่วย

(2) การรักษาสภาพขององค์กร (organizational maintenance) ประกอบด้วย

- การปรับตัว
- การประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
- การรักษารูปแบบ
- ความมั่นคง
- ความเต็มใจ
- ขวัญ
- ภาพพจน์ต่อสาธารณะ
- ความพอใจของลูกค้า

วิรัช สงวนวงษ์วาน (2531 อ้างถึงใน ยุติธรรม ชิงค์, 2546, หน้า 29) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการบริหารงานจะเป็นเครื่องชี้ความเจริญก้าวหน้าหรือความล้มเหลวขององค์กรงานที่สำคัญของผู้บริหารองค์กรก็คืองานในหน้าที่ของการบริหารซึ่งจะเหมือนกันเป็นสากลไม่ว่าจะเป็นองค์กรขนาดใด มีจุดประสงค์ใด จะเป็นเครื่องมือช่วยให้การบริหารหรือการจัดการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้บริหารที่ชาญฉลาดจะต้องเลือกการบริหารที่เหมาะสมกับองค์กรของตนในสถานการณ์ต่างๆ และนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรมากที่สุด

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542, หน้า 667) อธิบายว่า “ประสิทธิภาพ” หมายถึง ความสามารถที่ทำให้เกิดผลในกรงาน

ยุคิธรรม ซิงค์ (2546, หน้า 29) กล่าวว่า ประสิทธิภาพในการทำงานในเชิงเศรษฐศาสตร์นั้น หมายถึง การผลิตที่ประหยัดเวลาที่สุด ในขณะที่ประสิทธิภาพในการทำงานของแต่ละบุคคลนั้น ปัจจัยนำเข้าจะพิจารณาเปรียบเทียบกับผลที่ได้ คือ การบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ทิพาดี เมฆสวรรค์ (2538 อ้างถึงใน วรรษยา ศิริวัฒน์, 2547, หน้า 14-15) กล่าวว่า ประสิทธิภาพในระบบราชการ หมายถึง ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งวัดได้หลายมิติ คือ

(1) มิติค่าใช้จ่าย หรือต้นทุนการผลิต (inputs) ซึ่งได้แก่การใช้ทรัพยากรคน เงิน วัสดุ และเทคโนโลยี ที่มีอยู่อย่างประหยัด คุ่มค่า และเกิดการสูญเสียน้อยที่สุด

(2) มิติกระบวนการบริหาร (process) ได้แก่ การทำงานได้มาตรฐาน ถูกต้อง รวดเร็ว

(3) มิติของผลผลิต (output) และผลลัพธ์ (outcome) ได้แก่ การทำงานมีคุณภาพ เป็นประโยชน์ต่อสังคม เกิดผลกำไร ผู้ปฏิบัติงานมีจิตสำนึกที่ดีต่อการทำงาน อีกทั้งลูกค้าพึงพอใจในบริการ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลการปฏิบัติงานที่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ตามกำหนดเวลา ภายใต้ทรัพยากรที่เหมาะสม และประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับมวลชนด้วย

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงาน

เบคเคอร์ และ ดี.นิวเฮาเซอร์ (Becker and D.Newhouser, 1975 อ้างถึงใน ยุคิธรรม ซิงค์, 2546, หน้า 29-30) ได้เสนอ ตัวแบบจำลองเกี่ยวกับประสิทธิภาพขององค์กร (model of organization efficiency) โดยกล่าวว่า ประสิทธิภาพขององค์กรนอกจากจะพิจารณาถึงทรัพยากร เช่น คน เงิน วัสดุอุปกรณ์ที่เป็นปัจจัยนำเข้าและผลผลิตขององค์กร คือ การบรรลุเป้าหมายแล้ว องค์กรในฐานะที่เป็นองค์กรในระบบเปิด (open system) ยังมีปัจจัยประกอบอีก ดังแบบจำลองในสมมติฐาน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

(1) หากสภาพแวดล้อมในการทำงานขององค์กรมีความซับซ้อนต่ำ (low task environment complexity) หรือมีความแน่นอน (certainty) มีการกำหนดระเบียบปฏิบัติในการทำงานขององค์กรอย่างละเอียดถี่ถ้วนแน่ชัด จะนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพขององค์กรมากกว่า องค์กรที่มีสภาพแวดล้อมในการทำงานยุ่งยากซับซ้อนสูง (high-task environment complexity) หรือมีความไม่แน่นอน (uncertainty)

(2) การกำหนดระเบียบปฏิบัติชัดเจน เพื่อเพิ่มผลการทำงานที่มองเห็นได้ มีผลทำให้ประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย

(3) ผลการทำงานที่มองเห็นได้สัมพันธ์ในทางบวกกับประสิทธิภาพ

(4) หากพิจารณาควบคู่กันจะปรากฏการกำหนดระเบียบปฏิบัติอย่างชัดเจน และผลการทำงานที่มองเห็นได้มีความสัมพันธ์มากขึ้นต่อประสิทธิภาพมากกว่าตัวแปรแต่ละตัว ตามลำดับ

นอกจากนี้ เบคเคอร์ (Becker) ยังเชื่อว่า ความสามารถมองเห็นผลการทำงานขององค์กรได้ (visibility consequences) มีความสัมพันธ์กับความมีประสิทธิภาพขององค์กร เพราะองค์กรสามารถทดลอง และเลือกปฏิบัติและใช้ทรัพยากรที่เป็นประโยชน์ต่อการบรรลุเป้าหมายได้ ฉะนั้น โครงสร้างของงาน ระเบียบปฏิบัติ ผลการปฏิบัติ จึงมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

สตีเยร์ (Steers, 1997 อ้างถึงใน สุวิมล ติรกันันท์, 2548, หน้า 245) เสนอว่า การวัดประสิทธิผลขององค์กร ต้องคำนึงถึงแนวคิดที่สัมพันธ์กัน 3 ประการ คือ

(1) การบรรลุถึงเป้าหมายที่เหมาะสม เป็นการใชเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ขององค์กรเป็นเครื่องวัดประสิทธิผลขององค์กรซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง เป็นความสามารถขององค์กรในการได้มาและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่จำกัดให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้จากการปฏิบัติงานตามเป้าหมาย แนวคิดนี้จะยอมรับข้อจำกัดในเรื่องทรัพยากร เช่น คน เงิน เทคโนโลยี จะไม่วัดว่าองค์กรบรรลุเป้าหมายสูงสุดเพียงใด แต่จะวัดเพียงเป้าหมายที่เหมาะสมจากทรัพยากรที่มีอยู่ ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างจากแนวคิดเรื่องการบรรลุเป้าหมายอื่นๆ

(2) แนวคิดด้านระบบ การนำแนวคิดในเรื่องของระบบมาพิจารณาเกี่ยวกับเป้าหมายขององค์กร ทำให้เป้าหมายขององค์กรไม่หยุดนิ่ง แต่จะมีลักษณะเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลา และการบรรลุเป้าหมายระยะสั้นจะเป็นตัวนำเข้าของการปฏิบัติในการบรรลุเป้าหมายต่อไป มีลักษณะเป็นวงจรต่อเนื่อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นระบบขององค์กร

(3) การเน้นเรื่องพฤติกรรม แนวคิดเรื่องเป้าหมายที่เหมาะสมยอมรับว่าเป้าหมายขององค์กรจะบรรลุได้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของบุคคลในองค์กร ได้แก่ ความผูกพันต่อองค์กรและลักษณะการปฏิบัติงาน

ทิพาวดี เมฆสวรรค์ (2541 อ้างถึงใน ศิรยา พัฒนโกศัย, 2547, หน้า 11) ได้กล่าวถึงหลักการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้คือ มีหลักคุณธรรมในการบริหารงาน ในการตัดสินใจ ในการดำเนินการ การมีส่วนร่วม การมีความซื่อสัตย์สุจริต การยึดมั่นในหลักการ การจงรักภักดี และกตัญญูต่อสถาบันและประเทศชาติ มีความสามารถในด้านเทคนิคและวิชาการ รวมทั้ง

ความสามารถ ในการคิด ในการสื่อความทั้งการพูดและการเขียน ความสามารถในการสร้างและ ประสานความสัมพันธ์ที่ดี

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการ ดำเนินงาน ได้แก่ 1) ทรัพยากรที่มีอยู่ 2) โครงสร้างหรือระบบของหน่วยงาน 3) ระเบียบปฏิบัติ และเป้าหมายที่ชัดเจน และ 4) พฤติกรรมของบุคคลในองค์กร

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประเมิน

1. ความหมายของการประเมิน

ไทเลอร์ (Tyler, 1950 อ้างถึงใน ทวีป ศิริรัศมิ, 2545, หน้า 113) นิยามว่า การประเมิน คือ กระบวนการตัดสินการบรรลุวัตถุประสงค์ของสิ่งที่ทำการประเมิน

ซัสแมน (Susman, 1967 อ้างถึงใน ทวีป ศิริรัศมิ, 2545, หน้า 113) นิยามว่า การ ประเมิน คือ การตัดสินผลลัพธ์อันเกิดจากกิจกรรมบางอย่างที่มุ่งให้บรรลุเป้าหมายที่มีคุณค่า บางประการ

เวิร์ดเชิน และแซนเดอร์ (Wordten and Sander, 1973 อ้างถึงใน ทวีป ศิริรัศมิ, 2545, หน้า 113) กล่าวว่า การประเมิน เป็นการกำหนดคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย การแสวงหาสารสนเทศเพื่อใช้ในการตัดสินคุณค่าของโครงการเกี่ยวกับผลผลิต กระบวนการและการ บรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการหรือการพิจารณาศักยภาพของแนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้นเพื่อ บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

แลนแคสเตอร์ (Lancaster, 1988 อ้างถึงใน อัมรัตน์ อนวัช, 2550, หน้า 16) ให้ความสำคัญ เห็นว่า วัตถุประสงค์หลักของการประเมินผลเพื่อเป็นการให้ข้อมูลในการตัดสินใจ

สเตอร์น (Stern, 1990 อ้างถึงใน อัมรัตน์ อนวัช, 2550, หน้า 16) ได้ให้ความหมาย การประเมินผลว่า เป็นกิจกรรมที่พิจารณาหรือตรวจสอบโครงการใหม่ หรือโครงการที่มีการ ปรับปรุง เพื่อตัดสินกิจกรรมและนโยบายของโครงการดังกล่าวตามสมมติฐาน กระบวนการ ปฏิบัติและผลที่ได้รับของโครงการนั้น

แจคสัน (Jackson, 2001 อ้างถึงใน อัมรัตน์ อนวัช, 2550, หน้า 17) มีความเห็นว่าการ ประเมินผลเป็นประโยชน์เพื่อการแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการวางแผนในอนาคต การ ประเมินผลจึงเป็นกิจกรรมสำคัญในการตรวจสอบความสำเร็จของโครงการหรือบริการที่หน่วยงาน หรือองค์กร จัดให้กับผู้รับบริการเพื่อเป็นองค์ประกอบสำหรับการตัดสินใจ และการวางแผนการ ปฏิบัติงานของหน่วยงานต่อไป

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2541 อ้างถึงใน ยุติธรรม ชิงค์, 2546, หน้า 25) ได้ให้ความหมาย การประเมินว่า มีความหมายได้ 2 ประการคือ

- (1) การประเมิน หมายถึง การตัดสินคุณค่าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
- (2) การประเมิน หมายถึง กระบวนการที่ก่อให้เกิดสารสนเทศ (Information) เพื่อช่วยในการตัดสินใจ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542, หน้า 664) อธิบายว่า ประเมิน หมายถึง กะประมาณค่าหรือราคาเท่าที่ควรจะเป็น เช่น ประเมินราคา

ทวีป ศิริรัศมี (2545, หน้า 114) สรุปว่า การประเมิน เป็นกระบวนการในการแสวงหาสารสนเทศเพื่อกำหนดคุณค่าของสิ่งใดๆ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งดำเนินการอย่างเป็นระบบ ระเบียบ และมีหลักเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลและเชื่อถือได้

ยุติธรรม ชิงค์ (2546, หน้า 25) กล่าวว่า การประเมินเป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูลอย่างมีระบบ อันเป็นข่าวสารที่ให้ประโยชน์ สำหรับตัดสินความสอดคล้องระหว่างการกระทำกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ เพื่อหาทางเลือกที่เป็นไปได้หลายๆ ทาง

หทัยพันธ์ ชูชื่น (2548, หน้า 13) กล่าวว่า การประเมินผล เป็นวิธีการวัดผล (effects) ซึ่งหมายถึงระเบียบวิธีที่ใช้ ซึ่งเป็นกระบวนการพิจารณาความสอดคล้องระหว่างผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ เพื่อช่วยในการตัดสินใจในการปฏิบัติงานต่อไป

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า การประเมินหรือการประเมินผล (evaluation) เป็นกระบวนการตัดสินการบรรลุวัตถุประสงค์ของสิ่งที่จะประเมิน โดยการรวบรวมข้อมูลอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสารสนเทศสำหรับประกอบการตัดสินใจและการวางแผนการปฏิบัติงานของหน่วยงานต่อไป

2. องค์ประกอบของการประเมิน

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2544, อ้างถึงใน ธีระพันธ์ ชวนจิตต์, 2549, หน้า 51) กล่าวถึงปัจจัยสำคัญของการประเมินว่า ประกอบด้วย 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ

- (1) ปัจจัยนำเข้า (input)
- (2) กระบวนการ (process)
- (3) ผลที่ได้จากการดำเนินการ (output)

สุวิมล ติरणันท์ (2548, หน้า 11) กล่าวถึงองค์ประกอบของการประเมิน ได้แก่

- (1) สิ่งที่จะประเมิน ได้แก่ นโยบาย แผนงาน โครงการ องค์กร วัสดุอุปกรณ์
 - (2) ผู้ใช้ผลการประเมิน ได้แก่ ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ดำเนินโครงการ เจ้าของเงินทุน
- ว่า ต้องการทราบอะไรจากการประเมิน

(3) ผู้ประเมิน ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือคณะบุคคลที่อยู่ในโครงการหรืออยู่นอกโครงการ

(4) วิธีดำเนินการประเมิน หรือกระบวนการประเมิน

ทวีป ศิริรัศมี (2545, หน้า 115) กล่าวถึงองค์ประกอบของการประเมิน ได้แก่

(1) การวัด เป็นกระบวนการกำหนดสถานภาพ (status) และจำนวน (amount) ของสิ่งต่างๆ การวัดวางอยู่บนพื้นฐานของตัวเลขและการพรรณนาที่มีความถูกต้อง เป็นรูปธรรม และนำไปใช้ประโยชน์ได้ การวัดนำไปใช้ในการพรรณนาตัวแปรที่มีความสำคัญต่อสภาพที่ทำการประเมิน

(2) การเปรียบเทียบ เป็นการนำผลจากการวัดมาเปรียบเทียบกับเพื่อการตัดสิน (judgement) ตามมาตรฐาน (standards) หรือเกณฑ์ (criteria) ที่กำหนดไว้ใน การประเมินโครงการ การเปรียบเทียบจะเป็นเรื่องของการเปรียบเทียบระหว่างจุดสิ้นสุดโครงการกับจุดเริ่มต้นของโครงการ ระหว่างสภาพที่เป็นอยู่กับสภาพที่ควรจะเป็น (บรรทัดฐานหรือมาตรฐาน) ระหว่างโครงการนี้กับโครงการอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรือระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่มุ่งหวัง (วัตถุประสงค์) การเปรียบเทียบจะมีการใช้มาตรฐาน (standards) เกิดขึ้น

(3) การตัดสินเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการกำหนดคุณค่า (worth or value) การตัดสินเป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับขอบเขตที่เป็นความแตกต่างในการเปรียบเทียบเป็นสำคัญ โดยวางอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ ความรู้ และความสามารถที่จะตรวจสอบความสัมพันธ์ได้อย่างเป็นวัตถุวิสัย (objectively) ในการตัดสินซึ่งเป็นการกำหนดคุณค่านั้นจะเป็นการตัดสินใจว่าโครงการ (หรืออะไรก็ตาม) มีประโยชน์และเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาต่อบุคคลใดๆ หรือไม่

จากแนวคิดต่างๆ ข้างต้น สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการประเมิน ได้แก่

- 1) ผู้ประเมิน
- 2) ปัจจัยนำเข้าหรือสิ่งที่ประเมิน
- 3) กระบวนการประเมิน
- 4) ผลการประเมิน และ
- 5) ผู้ใช้ผลการประเมิน

3. ประเภทของการประเมิน

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2544, อ้างถึงใน ชีระพันธ์ ชวนจิตต์, 2549, หน้า 5) ได้แบ่งประเภทของการประเมินไว้ดังนี้

(1) แบ่งตามหลักยึดในการประเมินค่า แบ่งเป็น

(1.1) การประเมินค่าตามอุดมการณ์ของโครงการ (goal based evaluation) เป็นการประเมินผลที่ดูว่า บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยทราบก่อนการประเมินว่า โครงการนี้มีวัตถุประสงค์อะไรบ้าง

(1.2) การประเมินค่าซึ่งอิสระจากอคติของโครงการ (goat free evaluation) เป็นการประเมินผลที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยไม่ทราบว่าคุณสมบัติของโครงการนี้มีอะไรบ้าง

(2) แบ่งตามลำดับเวลาที่ประเมิน คือ การประเมินก่อนนำโครงการไปปฏิบัติการ ประเมินขณะโครงการดำเนินอยู่ และการประเมินหลังจากกิจกรรมหรือโครงการสิ้นสุดแล้ว

(2.1) การประเมินก่อนร่วมโครงการ (pre-evaluation) เป็นการประเมินที่มีจุดหมายเพื่อตัดสินใจเลือกโครงการตรวจสอบความเหมาะสม ความสมเหตุสมผลของการวางแผน ดำเนินโครงการ ความเป็นไปได้ของการนำโครงการไปปฏิบัติ คุณภาพของโครงการ รวมทั้งตรวจสอบโอกาสที่โครงการนั้นจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

(2.2) การประเมินในระหว่างดำเนินงาน (implementation evaluation or process evaluation) เป็นการประเมินการดำเนินงานเมื่อนำโครงการที่วางแผนไว้ไปปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อศึกษาถึงการปฏิบัติงานว่า เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ กิจกรรมใดทำได้หรือทำไม่ได้ เพราะเหตุใด จุดเด่น จุดด้อย มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง การประเมินกระบวนการดำเนินโครงการนั้น พยายามตอบคำถามว่าทำไมจึงเกิดปัญหาอุปสรรค หรือไม่เกิดปัญหาอุปสรรคในการดำเนินโครงการ ถ้าเกิดปัญหาจะได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขได้ทันทั่วทั้ง การประเมินในขณะดำเนินโครงการจึงมีบทบาทในการปรับปรุงการดำเนินโครงการโดยตรง

(2.3) การประเมินหลังการดำเนินงาน เป็นการประเมินเพื่อจะตอบคำถามว่าโครงการประสบผลสำเร็จตามแผนที่วางไว้หรือไม่ ผลจากโครงการจะบรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการหรือไม่ ผลการดำเนินงานคุ้มค่าหรือไม่ การประเมินในลักษณะนี้จะเป็นการประเมินผลที่เกิดขึ้น โดยเทียบกับวัตถุประสงค์เพื่อเป้าหมายที่กำหนด

(3) แบ่งตามจุดมุ่งหมายของการประเมิน คือ

(3.1) การประเมินเพื่อปรับปรุง เรียกว่า การประเมินความก้าวหน้า (formative evaluation)

(3.2) การประเมินเพื่อสรุปผล เรียกว่า การประเมินรวมสรุป (summative evaluation)

(4) แบ่งตามสิ่งที่ถูกประเมิน เป็นการประเมินสิ่งที่เกี่ยวข้องกับโครงการ เพื่อให้โครงการดำเนินการได้ และเกิดผลจากการดำเนินการ ประกอบด้วย

(4.1) การประเมินสภาวะแวดล้อม หรือการประเมินบริบท (context evaluation)

(4.2) การประเมินปัจจัยหรือตัวป้อน (input evaluation)

(4.3) การประเมินกระบวนการ (process evaluation)

(4.4) การประเมินผลผลิต (product evaluation)

(5) แบ่งตามโมเดลการประเมินเป็นหลัก ได้แก่

(5.1) การประเมินที่มุ่งตรวจสอบการบรรลุวัตถุประสงค์

(5.2) การประเมินที่มุ่งเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมิน

(5.3) การประเมินที่มุ่งนำไปใช้ในการตัดสินใจ

(6) แบ่งตามความแท้จริงของการประเมิน

(6.1) การประเมินเทียม (pseudo evaluation) ซึ่งแบ่งย่อยเป็นการประเมินประเภทที่ถูกควบคุมโดยการเมืองกับประเภทที่เกี่ยวข้องกับการเมือง

(6.2) การประเมินกึ่งแท้กึ่งเทียม (quasi evaluation) ซึ่งมุ่งการประเมินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่อาจวัดคุณค่าที่แท้จริงของสิ่งอื่นได้

(6.3) การประเมินแท้จริง (true evaluation) เป็นการประเมินคุณค่าของสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ถูกต้อง ซึ่งมักเป็นการประเมินเกี่ยวกับการรับรองวิทยฐานะ หรือรับรองคุณวุฒิ การประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การประเมินความต้องการจำเป็น และการประเมินเพื่อวางนโยบาย

สุวิมล ติรกันันท์ (2548, หน้า 243) กล่าวว่า ในการประเมินองค์การ ผู้ประเมินจะต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่เข้าทำการประเมินเป็นสำคัญ เพราะในแต่ละช่วงเวลาของการดำเนินงานขององค์การจะมีตัวชี้วัดที่แตกต่างกันออกไป ในขณะที่เดียวกันควรพิจารณาว่าองค์การดังกล่าวเป็นองค์การทางธุรกิจเพื่อผลกำไร หรือองค์การที่มีจุดหมายในการให้บริการแก่ประชาชนโดยไม่หวังผลกำไร การประเมินองค์การจึงแบ่งออกเป็น

(1) ประเมินก่อนจัดตั้งองค์การ เป็นการประเมินความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์การ ส่วนใหญ่จะมีวิธีการเกี่ยวกับการประเมินความเป็นไปได้ของโครงการ

(2) ประเมินก่อนเริ่มดำเนินงาน เป็นการประเมินความพร้อมขององค์การในการปฏิบัติงานตามภารกิจที่กำหนด ซึ่งจะพิจารณาจากความเพียงพอของทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสิ่งของ ตลอดจนระบบการจัดสรรทรัพยากรให้ทันต่อการผลิต แผนรองรับในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน ความเข้าใจในระบบงานของบุคลากร อาจจะต้องมีการทดลองดำเนินงานก่อนเริ่มการให้บริการจริง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในระบบต่างๆ

(3) ประเมินเมื่อจัดตั้งองค์การและมีการดำเนินงานเกิดขึ้นแล้ว เป็นการประเมินประสิทธิผลขององค์การ

ตัวอย่างประเด็นสำคัญในการประเมินประสิทธิผลขององค์กร ประกอบด้วย

(1) การบรรลุเป้าหมายขององค์กร พิจารณาจากความสามารถของ องค์กร
เกี่ยวกับ

- การได้มาของทรัพยากร
- การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- ปริมาณและคุณภาพของผลผลิตหรือบริการที่ได้

(2) ประสิทธิภาพในการผลิต เป็นอัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างปริมาณการ
ปฏิบัติงานกับเวลาที่ใช้ หรือผลงานที่ได้กับปริมาณแรงงานที่ใช้

(3) ผลกำไรหรือผลตอบแทน หมายถึง ผลประโยชน์ที่ได้จากการลงทุนใน
องค์กรที่หวังผลกำไร รวมถึงจำนวนทรัพยากรที่เหลือหลังหักค่าใช้จ่ายในข้อผูกพันอื่นๆ ส่วน
องค์กรที่ไม่หวังผลกำไรจะคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับ

(4) การเติบโต หมายถึง อัตราส่วนระหว่างปริมาณการเพิ่มผลผลิตกับการเพิ่ม
จำนวนอัตรากำลัง และการเพิ่มเครื่องมือเครื่องใช้

(5) ความพึงพอใจ ซึ่งประกอบด้วย

- ความพึงพอใจของผู้ใช้ผลผลิตหรือบริการ ต่อผลผลิตหรือบริการหรือ
ประโยชน์ที่ได้รับ

- ความพึงพอใจของบุคลากรในองค์กร ต่อบทบาทหรืองานในองค์กร
หรือต่อผลตอบแทนที่ยุติธรรม

(6) ขวัญและกำลังใจ หมายถึง ลักษณะหรือวิธีการต่างๆ ที่องค์กรมุ่งใจสมาชิก
ให้มีความพยายามในการทำงาน และเกิดความผูกพันต่อองค์กร

(7) ความขัดแย้ง หมายถึง ความถี่ในการเกิดกรณีความขัดแย้งของบุคลากรใน
องค์กรและระดับความรุนแรงของความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

(8) การปรับตัว หมายถึง ความสามารถขององค์กรในการตอบสนองต่อการ
เปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกองค์กร

- ความสามารถของผู้บริหารในการรับรู้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- ความสามารถของผู้บริหารในการแก้ปัญหาที่ถูกต้องและทันต่อเวลา

(9) การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงระบบย่อยให้ดีขึ้น เป็น
การเปลี่ยนแปลงที่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมายขององค์กร

(10) การอยู่รอด หมายถึง การที่องค์กรสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ในสภาพ
แวดล้อมขององค์กรนั้น ประกอบด้วย

- ความมั่นคงของโครงสร้าง หมายถึง การคงไว้ซึ่งโครงสร้างขององค์การ ภาระหน้าที่ ทรัพยากรในช่วงเวลาที่มีภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจและทางสังคม การลาออกและความถี่ในการขาดงานของบุคลากรในองค์การ

- เสถียรภาพของอำนาจการบังคับบัญชา หมายถึง ความเป็นเอกภาพในการบังคับบัญชา ไม่มีการสั่งการที่คาบเกี่ยวกันจนเกิดความสับสนในผู้ปฏิบัติ ไม่มีการแทรกแซงจากองค์การภายนอก

- การติดต่อสื่อสาร หมายถึง ประสิทธิภาพในการติดต่อระหว่างหน่วยงานย่อยและระหว่างบุคคลในองค์การ ในบางองค์การอาจหมายถึงการติดต่อกับองค์การภายนอกด้วย

- ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของหน่วยงาน หมายถึง ความสามัคคีทั้งในด้านความคิดและการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์การ

- ความต่อเนื่องของนโยบาย หมายถึง นโยบายที่องค์การใช้ในการดำเนินงานในแต่ละระยะเวลาจะต้องมีความเชื่อมโยงกันอย่างสมเหตุสมผล มีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติและสอดคล้องกับนโยบายที่กำหนดไว้

โดยสรุปแล้ว ประเภทของการประเมิน แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ (1) ประเมินก่อนจัดตั้งองค์การ ซึ่งเป็นการประเมินความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์การ (2) ประเมินก่อนเริ่มดำเนินงาน ซึ่งเป็นการประเมินความพร้อมขององค์การในการปฏิบัติงานตามภารกิจที่กำหนด และ (3) ประเมินเมื่อจัดตั้งองค์การและมีการดำเนินงานเกิดขึ้นแล้ว ซึ่งเป็นการประเมินประสิทธิผลขององค์การ และในการวิจัยนี้เป็นการประเมินประเภทที่ 3

4. เกณฑ์การประเมิน

ยูติธรรม ชิงค์ (2546, หน้า 26) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมิน (evaluative criteria) เป็นสิ่งที่ใช้สำหรับตัดสินคุณภาพของผลงาน ผลการกระทำหรือการปฏิบัติ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ต้องประเมินผล ดังนั้น การประเมินสิ่งใดก็ตามถ้ามีเกณฑ์กำหนดไว้อย่างชัดเจน เหมาะสม ก็จะทำให้ประเมินทำได้ง่าย มีประสิทธิภาพ และยังช่วยรักษามาตรฐานของผลงาน ผลการกระทำหรือการปฏิบัติด้วย นอกจากนี้ ยังใช้เป็นแนวทางสำหรับดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลในระดับที่พึงปรารถนา

การกำหนดเกณฑ์ประเมินมีหลายวิธี ได้แก่

(1) ใช้วัตถุประสงค์เป็นเกณฑ์ เป็นวิธีที่ใช้แนวคิดของ ไทเลอร์ (Tyler) โดยจะพิจารณาว่าสิ่งที่ถูกประเมินบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

(2) ใช้เทคนิคเดลฟาย (delphi technique) เป็นวิธีการที่ให้ได้มาซึ่งมติของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เป็นวิธีที่มีความถูกต้องเชื่อถือได้มากที่สุดวิธีหนึ่ง โดยผู้ศึกษาจะสร้างแบบสอบถาม

แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ส่งไปยังผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้นหลายคนเพื่อตอบสนองความเห็น หลังจากนั้น นำผลมาวิเคราะห์แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อแจ้งให้ทราบว่า ในแต่ละข้อ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความเห็น เช่นไร (ใช้ค่าเฉลี่ย) ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้นตอบเช่นไรและให้พิจารณาตอบอีกครั้ง ซึ่งอาจตอบเหมือนเดิมหรือเปลี่ยนแปลงจากเดิมก็ได้ กรณีที่ตอบเหมือนเดิมโดยที่มีความเห็นแตกต่างจากกลุ่มจะต้องให้เหตุผลประกอบด้วย ดำเนินการเช่นนี้อีกไม่เกิน 2 รอบ (รวมเป็นไม่เกิน 3 รอบ) ก็จะได้ความเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

(3) ใช้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ วิธีนี้สามารถดำเนินการได้หลายลักษณะและในหลายขั้นตอน ตั้งแต่การให้แนวทาง ข้อคิดเห็นในการพัฒนาเกณฑ์ การกำหนดเกณฑ์ การพิจารณาความเหมาะสม ความเที่ยงตรงของเกณฑ์ การนำเกณฑ์ไปทดลองใช้และปรับปรุง ซึ่งอาจใช้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่จะประเมินและในด้านการวัดและประเมินผลในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งหรือหลายขั้นตอน โดยอาจใช้คณะผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มเดียวหรือหลายคน อาจใช้วิธีประชุมผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ หรือใช้วิธีส่งแบบสอบถามหรือเกณฑ์ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตอบให้ความเห็น

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2544 อ้างถึงใน บุญมี พันธุ์ไทย, 2546, หน้า 15) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินไว้ว่า เกณฑ์ (criteria) เป็นสิ่งที่ใช้ตัดสินคุณภาพของผลลัพธ์ที่ได้หรือส่วนประกอบการ (performance) ซึ่งอาจแสดงออกในรูปของระดับพฤติกรรมที่เรายอมรับ เช่น พนักงานพิมพ์ดีดที่มีคุณภาพจะต้องพิมพ์ดีดภาษาไทยได้อย่างถูกต้องไม่ต่ำกว่านาทีละ 40 คำ เป็นต้น เกณฑ์ต้องมีลักษณะของความเป็นมาตรฐาน ซึ่งถ้ากำหนดเกณฑ์สูงมาก ก็อาจเกิดปัญหาในเรื่องมีทรัพยากรไม่เพียงพอที่จะทำให้ทุกคนบรรลุเกณฑ์ขั้นสูง แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ต่ำเกินไปก็จะทำให้เกิดปัญหาเรื่องคุณภาพของผู้ผ่านเกณฑ์ ฉะนั้นระดับของเกณฑ์ที่เหมาะสมควรผันแปรอยู่ระหว่างปกติวิสัย (norms) และมาตรฐาน (standards) กล่าวโดยสรุป ปกติวิสัยและมาตรฐานล้วนเป็นเกณฑ์ ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ

(1) เกณฑ์สัมพัทธ์ (relative criterion) หมายถึง เกณฑ์ที่พัฒนามาจากประสบการณ์ในการเปรียบเทียบผลระหว่างโครงการ หรือเปรียบเทียบผลที่เคยทำมาแล้ว หรือเปรียบเทียบกับปกติวิสัย ของการจัดโครงการโดยทั่วไป

(2) เกณฑ์สัมบูรณ์ (absolute criterion) หมายถึง เกณฑ์ที่พัฒนามาจากหลักเหตุผลเกี่ยวกับมาตรฐานของสิ่งนั้น หรือความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับมาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับ หรือคุณภาพของสิ่งนั้นอันเป็นที่ยอมรับของผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การกำหนดเกณฑ์การประเมินนั้นมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับว่าจะประเมินสิ่งใด สำหรับกรณีนี้จะใช้วัตถุประสงค์เป็นเกณฑ์ โดยจะพิจารณาว่าสิ่งที่ถูกประเมินบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

บุญศรี ยีหมะ (2550, หน้า 165 – 182) ได้กล่าวสรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ ดังนี้

องค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันดำเนินการตาม “พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546” ซึ่งการแก้ไขเพิ่มเติมในครั้งนี้ มีสาระสำคัญประการหนึ่งก็คือ ที่มาของคณะผู้บริหารหรือผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแต่เดิมมาจากมติของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ตามกฎหมายใหม่นี้ให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน เพื่อให้เหมือนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทอื่นๆ ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภทของไทยในปัจจุบัน ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนทั้งสิ้น

องค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันมีรายละเอียดด้านต่างๆ ที่สำคัญดังนี้

ขนาด

ปัจจุบันหลักเกณฑ์และขนาดขององค์การบริหารส่วนตำบลแบ่งออกเป็นดังนี้

- (1) องค์การบริหารส่วนตำบลขนาดใหญ่ เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุน 20 ล้านบาทขึ้นไป
- (2) องค์การบริหารส่วนตำบลขนาดกลาง เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุน 6 – 20 ล้านบาท
- (3) องค์การบริหารส่วนตำบลขนาดเล็ก เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนต่ำกว่า 6 ล้านบาท

โครงสร้าง

องค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มีโครงสร้างประกอบด้วย 2 ฝ่าย คือ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

(1) สภาพองค์การบริหารส่วนตำบล

สภาพองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรฝ่ายนิติบัญญัติ สมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงของราษฎรในแต่ละหมู่บ้าน หมู่บ้านละ 2 คน ในกรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียง 2 หมู่บ้าน ให้มีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมู่บ้านละ 3 คน อายุของสภาพองค์การบริหารส่วนตำบลมีกำหนดคราวละ 4 ปี นับแต่วันเลือกตั้ง

สภาพองค์การบริหารส่วนตำบลมีประธานสภา 1 คน และรองประธานสภาอีก 1 คน เป็นผู้ช่วย มาจากการเลือกกันเองของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อทำหน้าที่ดำเนินการประชุมและดำเนินกิจการอื่นให้เป็นไปตามข้อบังคับการประชุมที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ในปีหนึ่งให้มีสมัยประชุมสามัญ 2 สมัย หรือหลายสมัยแล้วแต่สภาพองค์การบริหารส่วนตำบลจะกำหนด แต่ต้องไม่เกิน 4 สมัย โดยสมัยประชุมสามัญสมัยหนึ่งๆ ให้มีกำหนดไม่เกิน 15 วัน และวันเริ่มสมัยประชุมสามัญประจำปีให้สภาพองค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดเช่นเดียวกัน

นายอำเภอต้องกำหนดให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการประชุมสภาพองค์การบริหารส่วนตำบลครั้งแรกภายใน 15 วัน นับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งกรณีที่สภาพองค์การบริหารส่วนตำบลไม่อาจจัดให้มีการประชุมครั้งแรกได้ตามกำหนด หรือมีการประชุมแต่ไม่อาจเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้ นายอำเภออาจเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดให้มีคำสั่งยุบสภาพองค์การบริหารส่วนตำบล

นอกจากการประชุมสามัญสามัญแล้ว เมื่อเห็นว่าเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ขององค์การบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ อาจทำคำร้องยื่นต่อนายอำเภอขอเปิดประชุมวิสามัญ ถ้าเห็นสมควรให้นายอำเภอเรียกประชุมวิสามัญได้ สมัยประชุมวิสามัญให้กำหนดไม่เกิน 15 วัน แต่ถ้าจะขยายเวลาออกไปอีกจะต้องได้รับอนุญาตจากนายอำเภอ

บุคคลผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด
- (2) มีอายุไม่ต่ำกว่า 25 ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง
- (3) มีชื่อในทะเบียนบ้านตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรในหมู่บ้านของตำบลที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า 1 ปี จนถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง

(4) ไม่เป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริต หรือพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาตำบล สมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่นหรือที่ปรึกษาหรือเลขานุการของผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุที่มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับสภาตำบลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่ถึง 5 ปี นับถึงวันรับสมัครเลือกตั้ง

สภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล

(2) พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล ร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม

(3) ควบคุมการปฏิบัติงานของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย แผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ข้อบัญญัติ ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ

(4) รับทราบนโยบายของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งจำเป็นต้องแถลงต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลก่อนเข้ารับหน้าที่โดยไม่มีการลงมติจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และรับทราบรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานตามนโยบายที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้แถลงไว้ต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นประจำทุกปี

(5) การตั้งกระทู้ถามต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเกี่ยวกับงานในหน้าที่

(6) การเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปในที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในปัญหาเกี่ยวกับการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล โดยไม่มีการลงมติ

(2) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบล มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของราษฎรเช่นเดียวกัน มีวาระในการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี นับแต่วันเลือกตั้ง และสามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้ไม่เกิน 2 วาระ แต่จะดำรงตำแหน่งได้อีกครั้งเมื่อพ้นระยะเวลา 4 ปี นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลอาจแต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งต้องไม่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารงานได้ไม่

เกิน 2 คน และอาจแต่งตั้งเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน ซึ่งต้องไม่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

บุคคลผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด
- (2) มีอายุไม่ต่ำกว่า 30 ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง
- (3) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า หรือเคยเป็นสมาชิกสภาตำบล สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา

- (4) ไม่เป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริตหรือพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาตำบล สมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่นหรือที่ปรึกษาหรือเลขานุการของผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุที่มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับสภาตำบลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะเหตุที่มีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับสภาตำบลหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่ถึง 5 ปี นับถึงวันรับสมัครเลือกตั้ง

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบาย แผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ข้อบัญญัติ ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ

- (2) สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

- (3) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

- (4) วางระเบียบเพื่อให้งานขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

- (5) ควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลตามกฎหมาย และเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล รองจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และรับผิดชอบควบคุมดูแลราชการประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้เป็นไปตามนโยบายและมีอำนาจอื่นตามที่กฎหมายกำหนด หรือตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมอบหมาย

(6) เข้าร่วมประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และมีสิทธิแถลงข้อเท็จจริงตลอดจนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนต่อที่ประชุม แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน

(7) รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล

(8) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น

อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มีดังนี้

มาตรา 66 องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบล ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

มาตรา 67 องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลดังต่อไปนี้

(1) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
(2) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

(3) ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

(4) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

(5) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

(6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

(7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(8) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

(9) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

มาตรา 68 องค์การบริหารส่วนตำบลอาจจัดทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลดังต่อไปนี้

(1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร

(2) ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น

(3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ

(4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ และสวนสาธารณะ

- (5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์
- (6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- (7) บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร
- (8) การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- (9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล
- (10) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
- (11) กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
- (12) การท่องเที่ยว
- (13) การผังเมือง

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล หรือเมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลออกข้อบัญญัติหรือให้มีอำนาจออกข้อบัญญัติ ทั้งนี้ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลมี 2 ประเภท คือ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วไป และข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี

- (1) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลทั่วไป

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลจะเสนอได้ก็แต่โดยนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือราษฎรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น

- (2) ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี

ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม นับว่ามีความสำคัญมากที่สุดต่อองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ตามแผนงานที่ได้วางเอาไว้ เพื่อให้ภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลบรรลุผลตามที่ได้ตั้งเป้าไว้

รายได้และรายจ่าย

- (1) รายได้

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ระบุว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีรายได้จากภาษีอากรและค่าธรรมเนียม ดังนี้

- (1.1) ภาษีบำรุงท้องที่
 - (1.2) ภาษีโรงเรือนและที่ดิน
 - (1.3) ภาษีป้าย
 - (1.4) อากรการฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียม รวมถึงผลประโยชน์อื่นอันเกิดจากการฆ่าสัตว์
 - (1.5) ภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน
 - (1.6) ภาษีธุรกิจเฉพาะตามประมวลกฎหมายรัษฎากร ซึ่งสถานประกอบการตั้งอยู่ในองค์การบริหารส่วนตำบล
 - (1.7) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา
 - (1.8) ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเล่นการพนัน
 - (1.9) ค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยน้ำบาดาล
 - (1.10) เงินอากรประทานบัตร ใบอนุญาตและอาชญาบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการประมง
 - (1.11) ค่าภาคหลวงและค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้
 - (1.12) ค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามประมวลกฎหมายที่ดิน
 - (1.3) ค่าภาคหลวงแร่
 - (1.4) ค่าภาคหลวงปิโตรเลียม
 - (1.5) เงินที่เก็บตามกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ
 - (1.6) ภาษีมูลค่าเพิ่ม
 - (1.17) ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต และค่าปรับตามที่กฎหมายกำหนด
- นอกจากนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้
- (1) รายได้จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล
 - (2) รายได้จากสาธารณูปโภคขององค์การบริหารส่วนตำบล
 - (3) รายได้จากกิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์ขององค์การบริหารส่วนตำบล
 - (4) ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาต และค่าปรับ ตามที่จะมีกฎหมายกำหนดไว้
 - (5) เงินและทรัพย์สินอื่นที่มีผู้อุทิศให้
 - (6) รายได้อื่นตามที่รัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐจัดสรรให้
 - (7) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล

(8) รายได้อื่นตามที่จะมีกฎหมายกำหนดให้เป็นขององค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกู้เงินจากกระทรวง ทบวง กรม องค์การหรือนิติบุคคลต่างๆ ได้ เมื่อได้รับอนุญาตจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และต้องเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทย

(2) รายจ่าย

มาตรา 85 องค์การบริหารส่วนตำบลอาจมีรายจ่าย ดังต่อไปนี้

(2.1) เงินเดือน

(2.2) ค่าจ้าง

(2.3) เงินค่าตอบแทนอื่นๆ

(2.4) ค่าใช้สอย

(2.5) ค่าวัสดุ

(2.6) ค่าครุภัณฑ์

(2.7) ค่าที่ดิน สิ่งก่อสร้าง และทรัพย์สินอื่นๆ

(2.8) ค่าสาธารณูปโภค

(2.9) เงินอุดหนุนหน่วยงานอื่น

(2.10) รายจ่ายอื่นใดตามที่มิใช่ตามข้อผูกพัน หรือตามที่มิใช่กฎหมายหรือระเบียบของกระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้

การกำกับดูแล

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 กำหนดให้มีการกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

(1) นายอำเภอมีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของทางราชการ โดยมีอำนาจเรียกสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล นายกององค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล และเลขานุการนายกององค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมาชี้แจงหรือสอบสวน ตลอดจนเรียกรายงานและเอกสารใดๆ จากองค์การบริหารส่วนตำบลมาตรวจสอบได้

(2) เมื่อนายอำเภอเห็นว่านายกององค์การบริหารส่วนตำบลผู้ใดปฏิบัติภารกิจในทางที่อาจเป็นการเสียหายแก่องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเสียหายแก่ทางราชการ และได้ชี้แจง แนะนำ ตักเตือนแล้วไม่ปฏิบัติตาม ในกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นเร่งด่วนที่จะรอช้าไม่ได้ ให้นายอำเภอมี

อำนาจออกคำสั่งระงับการปฏิบัติราชการของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ตามที่เห็นสมควร ได้ แล้วให้รีบรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดภายใน 15 วัน เพื่อให้ผู้ว่าราชการจังหวัดวินิจฉัยสั่งการ ตามที่เห็นสมควรโดยเร็ว ทั้งนี้ การกระทำของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ฝ่าฝืนคำสั่งของ นายอำเภอและผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ไม่มีผลผูกพันองค์การบริหารส่วนตำบล

(3) เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล หรือ ประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม นายอำเภอสามารถเสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อ ยุบสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้ และให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ขึ้นใหม่ภายใน 45 วัน

(4) หากปรากฏว่านายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วน ตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กระทำการ ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตาม หรือปฏิบัติการ ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ให้นายอำเภอดำเนินการสอบสวนโดยเร็ว

ในกรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่าบุคคลดังกล่าว มีพฤติการณ์เช่นนี้จริง ให้นายอำเภอ เสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง โดยผู้ว่าราชการจังหวัดอาจ ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมด้วยก็ได้ คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันดำเนินการ ตาม “พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ซึ่งมีสาระสำคัญในด้านต่างๆ ได้แก่ 1) ขนาด 2) โครงสร้าง 3) อำนาจหน้าที่ขององค์การ บริหารส่วนตำบล 4) ข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล 5) รายได้และรายจ่าย 6) การบริหารงาน บุคคล และ 7) การกำกับดูแล

องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

ในเขตอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น 7 แห่ง ดังนี้คือ (www.thaitambon.com, เข้าถึงเมื่อ 15 ธันวาคม 2550)

- (1) องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน
- (2) องค์การบริหารส่วนตำบลบางบ่อ
- (3) องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ
- (4) องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อย
- (5) องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง

(6) องค์การบริหารส่วนตำบลเป็ริง

(7) องค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยมาตรา

ข้อมูลประวัติความเป็นมา เขตการปกครอง และประชาชน ขององค์การบริหารส่วนตำบล แต่ละแห่งข้างต้น มีรายละเอียดดังนี้

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน, 2551-2553, หน้า 5-6)

ประวัติความเป็นมา

ได้รับการจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ประกาศ ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 ซึ่งลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 112 ตอนพิเศษ 6 ง ลงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538 หน้า 54 ลำดับที่ 528 มีเขตเทศบาลตำบลคลองด่านอยู่กลางพื้นที่ มีระยะห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อ ประมาณ 9 กิโลเมตร ตามทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 3117 ถนนสายป่านวิถี

ที่ตั้ง อาณาเขต

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน มีอาณาเขต ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลบางเพ็ริง ตำบลบางบ่อ ตำบลบ้านระกาศ เขตการปกครองของอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ทิศใต้ จรดทะเลอ่าวไทย ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลสองคลอง เขตการปกครองของอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบางปู เขตการปกครองของอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

พื้นที่การปกครอง

อาณาเขตในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่านมีพื้นที่ 54.25 ตารางกิโลเมตร หรือ 33,906 ไร่ มีหมู่บ้านจำนวน 14 หมู่บ้าน โดยหมู่บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน เต็มทั้งหมู่บ้านมี 5 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านคลองปึกกา หมู่ที่ 2 บ้านสุหร่าคลองกันยา หมู่ที่ 3 บ้านท้องคุ้ง หมู่ที่ 4 บ้านสามเรือน และหมู่ที่ 12 บ้านสีลัง ส่วนหมู่บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่านเพียงบางส่วน มี 8 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 5 บ้านริมคลองชลประทาน หมู่ที่ 7 บ้านในคลองด่าน หมู่ที่ 8 บ้านสร้างไศก หมู่ที่ 9 บ้านคลองด่านปากอ่าว หมู่ที่ 10 บ้านคลองด่านปากอ่าว หมู่ที่ 11 บ้านคลองนางหงส์ หมู่ที่ 13 บ้านตลาดคลองด่านฝั่งเหนือ และหมู่ที่ 14 บ้านคลองนางหงส์ สำหรับหมู่บ้านที่ไม่อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่านเลย (อยู่ในเขตเทศบาลเต็มทั้งหมู่บ้าน) มี 1 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 6 บ้านริมคลองด่านน้อย

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลคลองด่าน มีจำนวนทั้งสิ้น 17,713 คน แยกเป็นชาย 8,741 คน หญิง 8,972 คน และมีครัวเรือนจำนวน 4,299 ครัวเรือน

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 26 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 18 คน ลูกจ้างประจำจำนวน 3 คน พนักงานจ้างจำนวน 60 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ, 2551-2553, หน้า 3-5)

ประวัติความเป็นมา

ตำบลบางป่อ เป็นตำบลหนึ่งในแปดตำบลของอำเภอบางป่อ ได้รับการจัดตั้งให้เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล เมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538 ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 องค์ครท้องถิ่นอื่นในตำบลมีจำนวน 1 แห่ง คือ เทศบาลตำบลบางป่อ

ที่ตั้ง อาณาเขต

องค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ ตั้งอยู่ที่ทิศเหนือของอำเภอบางป่อ ปัจจุบันที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ ตั้งอยู่เลขที่ 999 ซอยผู้ใหญ่วีระ ถนนรัตนราช หมู่ที่ 1 ตำบลบางป่อ อำเภอบางป่อ จังหวัดสมุทรปราการ อาณาเขต ทิศเหนือ ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลเปร็ง ทิศใต้ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบางเปรี้ยว ทิศตะวันออก ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ ทิศตะวันตก ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบางเสาธง

พื้นที่การปกครอง

องค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อ มีเนื้อที่ประมาณ 49 ตารางกิโลเมตร หรือ 30,625 ไร่ จำนวนหมู่บ้านมี 11 หมู่บ้าน หมู่บ้านที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อเต็มทั้งหมู่บ้านมี 8 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 4 – หมู่ที่ 11 ส่วนหมู่บ้านที่อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลบางป่อเพียงบางส่วนมี 3 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 – หมู่ที่ 3

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลบางป่อ มีจำนวนทั้งสิ้น 16,926 คน แยกเป็นชาย 8,226 คน หญิง 8,700 คน และมีความหนาแน่นเฉลี่ย 345 คน / ตารางกิโลเมตร

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 22 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 24 คน ลูกจ้างประจำจำนวน 3 คน พนักงานจ้างจำนวน 70 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ, 2551-2553, หน้า 5-6)

ประวัติความเป็นมา

ตำบลบ้านระกาศ มีประวัติตั้งแต่ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 5 โดยหลวงพ่อบาน (พระครูพิพัฒน์ นิโรธกิจ) ได้เดินทางมาธุดงค์ในบริเวณริมคลองสำโรง หรือบริเวณหน้าวัดบ้านระกาศในปัจจุบันและพักแรมอยู่ที่นั่น เมื่อชาวบ้านรู้ว่าก็พากันมาทำบุญกับหลวงพ่อบาน จึงสมนาคุณโดยให้เครื่องรางของขลัง พ่อบานรู้ว่าก็พากันมาจำนวนมาก แต่เนื่องจากเครื่องรางของขลังมีจำนวนจำกัด ก็เกิดการแย่งชิงทะเลาะกัน หลวงพ่อบาน จึงกล่าวว่า “พวกชาวบ้านนี้ร้ายกาจมาก” บังเอิญขณะนั้นได้มีการตั้งชื่อหมู่บ้าน ตำบลขึ้นใหม่ ทางหมู่บ้านจึงใช้ชื่อว่า “บ้านร้ายกาจ” ปัจจุบันเพี้ยนไปเป็น “บ้านระกาศ” จนถึงปัจจุบัน ในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ เป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ประกาศ ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 ซึ่งลงประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 112 ตอนพิเศษ 6 ง ลงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538 หน้า 53

ที่ตั้ง อาณาเขต

ตำบลบ้านระกาศ ห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อ 4 กิโลเมตร อาณาเขตทางทิศเหนือ ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบางบ่อ เทศบาลคลองสวน องค์การบริหารส่วนตำบลเป็ริง และองค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อย ทิศใต้ ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน ทิศตะวันออก ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อย และตำบลหอมศีล เขตการปกครองอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศตะวันตก ติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลบางบ่อ ส่วนองค์กรท้องถิ่นอื่นในตำบลไม่มี

พื้นที่การปกครอง

เนื้อที่ในความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศมีประมาณ 25 ตารางกิโลเมตร หรือ 15,625 ไร่ จำนวนหมู่บ้านมี 10 หมู่บ้าน โดยพื้นที่ของทั้ง 10 หมู่บ้าน อยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลเต็มจำนวน ซึ่งได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านปีกลา หมู่ที่ 2 บ้านบางนางเพ็ง หมู่ที่ 3 บ้านระกาศ หมู่ที่ 4 บ้านคลองใหญ่ หมู่ที่ 5 บ้านคลองระกาศ หมู่ที่ 6

บ้านคลองระกาศ หมู่ที่ 7 บ้านคลองระกาศ หมู่ที่ 8 บ้านคลองบางกง-คลองเล้าหมูล่าง หมู่ที่ 9
บ้านคลองปิ่นแก้ว-คลองเล้าหมูบน และหมู่ที่ 10 บ้านคลองไทรโยค

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลบ้านระกาศ มีจำนวนทั้งสิ้น 6,709 คน แยกเป็นชาย
3,317 คน หญิง 3,392 คน ความหนาแน่นเฉลี่ย 268 คน / ตารางกิโลเมตร

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน
ตำบลจำนวน 20 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 14 คน ลูกจ้างประจำจำนวน 1 คน พนักงานจ้าง
จำนวน 27 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อย(แผนพัฒนาสามปีองค์การบริหารส่วนตำบล
บางพลีน้อย, 2551-2553, หน้า 5-7)

ประวัติความเป็นมา

ตำบลบางพลีน้อยเป็นตำบลที่เก่าแก่เช่นเดียวกัน ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อปี พ.ศ. 2430 จากคำ
บอกเล่าของคนในชุมชนในตำบลบางพลีน้อยว่า เกิดจากการขุดลอกคลองสำโรงแล้วพบเทวรูป
สำริด 2 องค์ จารึกชื่อว่า “พญาแสนดา และมหาสังขกร” จึงได้มีการทำพิธีบวงสรวงโดยใช้
“บัตร์พลี” (ถาดทำด้วยก้านกล้วยรูปสามเหลี่ยมใส่อาหารคาวหวานเพื่อบวงสรวงเทวดา) ต่อมา
ประสบกับความแห้งแล้งจึงใช้เครื่องบวงสรวง “บัตร์พลีขนาดเล็ก” ต่อมาจึงเรียกบางพลีน้อย
สำหรับการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อยเป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่อง จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล ประกาศ ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 ซึ่งลงประกาศในราช
กิจจานุเบกษา เล่ม 112 ตอนพิเศษ 6 ง ลงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538 หน้า 54

ที่ตั้ง อาณาเขต

ตำบลบางพลีน้อย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดสมุทรปราการ ห่างจากศาลากลาง
จังหวัด ประมาณ 41 กิโลเมตร โดยใช้เวลาเดินทางจากตำบลบางพลีน้อย ถึงศาลากลางจังหวัด
สมุทรปราการ ประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที และอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อ เป็นระยะทาง
ประมาณ 5 กิโลเมตร อาณาเขต ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลคลองสวน ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลบ้าน
ระกาศและตำบลบางเกลือ เขตการปกครองอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศตะวันออก
ติดต่อกับตำบลคลองนิมยชาติรา และตำบลหอมศีล และตำบลพิมพา เขตการปกครองอำเภอบาง
ปะกง และ ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบ้านระกาศ และตำบลคลองสวน ภูมิประเทศ พื้นที่เป็นที่
ราบลุ่ม เหมาะแก่การเพาะปลูก มีลำคลองซึ่งมีน้ำไหลผ่านตลอดทั้งปี ไม่มีป่าไม้และภูเขา

พื้นที่การปกครอง

เนื้อที่ในความรับผิดชอบของตำบลบางพลีน้อยมีประมาณ 20 ตารางกิโลเมตร หรือราว 12,500 ไร่ จำนวนหมู่บ้านมี 11 หมู่บ้าน ประกอบด้วย หมู่ที่ 1 บ้านบางพลีน้อย หมู่ที่ 2 บ้านบางพลีน้อย หมู่ที่ 3 บ้านหอมศีล หมู่ที่ 4 บ้านหอมศีล หมู่ที่ 5 บ้านบางจาก หมู่ที่ 6 บ้านบางพลีน้อย หมู่ที่ 7 บ้านเกาะแก้ว หมู่ที่ 8 บ้านหลุมโพรง หมู่ที่ 9 บ้านนาคราชอาณาจักร หมู่ที่ 10 บ้านนาคราชอาณาจักร และ หมู่ที่ 11 บ้านคลองวงเวียน

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลบางพลีน้อย มีจำนวนทั้งสิ้น 9,741 คน แยกเป็นชาย 4,825 คน หญิง 4,916 คน และมีความหนาแน่นเฉลี่ย 488 คน / ตารางกิโลเมตร

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 22 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 13 คน พนักงานจ้างจำนวน 23 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง, 2551-2553, หน้า 3-4)

ประวัติความเป็นมา

ตำบลบางเพรียงแต่เดิมเป็นพื้นที่ป่าชายเลน น้ำทะเลท่วมถึงเข้าสู่พื้นที่ และเนื่องจากเป็นบริเวณป่าชายเลน จึงเกิดดินตะกอนทับถมทำให้พื้นที่ตื้นเขินและเกิดเป็นแผ่นดินเพิ่มขึ้น ต่อมาทางราชการได้สร้างถนนสายสุขุมวิทขึ้นเพื่อกั้นน้ำทะเลไหลบ่าเข้าสู่พื้นที่อำเภอ บางบ่อ และบางพลี เพื่อราษฎรจะสามารถทำการเกษตรได้โดยน้ำทะเลจะไม่ท่วมพื้นที่เรียกสวนไร่นา ประกอบกับชลประทานคลองด่านได้สร้างประตูระบายน้ำเพื่อระบายน้ำฝนที่ไหลบ่าจากทางภาคเหนือลงมาให้ไหลลงสู่ทะเล ทำให้สามารถรักษาระดับน้ำไว้ได้ ส่วนสาเหตุที่เรียกชื่อว่าตำบลบางเพรียงนั้น ก็เนื่องมาจาก ในสมัยที่เป็นป่าชายเลนนั้น ในตำบลมีเพรียงชุกชุมมากและมักจะเกาะตามเสาบ้าน สะพานหรือท้องเรือที่จอดไว้นานๆ จึงได้ชื่อว่า ตำบลบางเพรียง มาจนถึงปัจจุบัน องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียง จัดตั้งขึ้นโดยประกาศกระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 และประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 112 ตอนพิเศษ 6 ง วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2538

ที่ตั้ง อาณาเขต

ตำบลบางเพรียง ตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อประมาณ 3.5 กิโลเมตร ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลบางบ่อ ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลคลองด่าน และตำบลบางปู เขตการปกครองของ

อำเภอเมืองสมุทรปราการ ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลคลองด่าน ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอ บางเสาธง และอำเภอเมืองสมุทรปราการ ภูมิประเทศของตำบลบางเพรียง โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่ม น้ำท่วมถึง เหมาะแก่การเกษตรกรรม โดยเฉพาะการเลี้ยงสัตว์น้ำ เช่น ปลา และ กุ้ง เป็นต้น พื้นที่ส่วนใหญ่มีคลองสาธารณะ และคลองชลประทานไหลผ่านทุกหมู่บ้าน แม่น้ำสำคัญที่ไหล ผ่านพื้นที่ ได้แก่ แม่น้ำคลองด่าน (คลองสำโรง) โดยมีลำคลองในพื้นที่ 28 สาย เป็นพื้นที่รับน้ำ ทำให้ฤดูฝนมีน้ำท่วมในบางพื้นที่ แต่มีน้ำแห้งขอดในช่วงฤดูแล้ง

พื้นที่การปกครอง

ตำบลบางเพรียงมีเนื้อที่ประมาณ 34 ตารางกิโลเมตร หรือราว 21,250 ไร่ ประกอบด้วยหมู่บ้าน จำนวน 6 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1-6 ซึ่งอยู่ในเขตความรับผิดชอบของ องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพรียงเต็มพื้นที่ทั้ง 6 หมู่บ้าน

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลบางเพรียง มีจำนวนทั้งสิ้น 13,575 คน แยกเป็นชาย 6,575 คน หญิง 7,000 คน และมีความหนาแน่นเฉลี่ยต่อพื้นที่ประมาณ 378 คน / ตาราง กิโลเมตร และมีประชากรแฝงอยู่ประมาณ 6,000-8,000 คน นอกจากนี้ยังมีจำนวนครัวเรือน ประมาณ 5,229 ครัวเรือน

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน ตำบลจำนวน 12 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 16 คน พนักงานจ้างจำนวน 29 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็รียง (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลเป็รียง, 2551-2553, หน้า 5-7)

ประวัติความเป็นมา

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็รียง ได้รับการยกฐานะการปกครองจากสภาตำบลเป็น องค์การบริหารส่วนตำบลในปี พ.ศ. 2539 ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2539

ที่ตั้ง อาณาเขต

ตำบลเป็รียง อยู่ภายใต้การปกครองของอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ ตั้งอยู่ทาง ทิศใต้ของจังหวัดสมุทรปราการ และอยู่ทางทิศเหนือของอำเภอบางบ่อ โดยห่างจากที่ว่าการอำเภอ ประมาณ 15 กิโลเมตร และอยู่ห่างจากศาลากลางจังหวัดประมาณ 45 กิโลเมตร อาณาเขต ทิศ เหนือ ติดต่อกับตำบลคลองเป็รียง ตำบลคลองอุดมชลจร เขตการปกครองของอำเภอเมือง จังหวัด

จะเชิงเทรา ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลบางบ่อ ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลคลองสวน และตำบลบ้านระกาศ เขตการปกครองของอำเภอบางบ่อ และทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบางเสาธง เขตการปกครองของอำเภอบางเสาธง และแขวงท้ายยาว ในการปกครองของเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

พื้นที่การปกครอง

ตำบลเป็ริง มีเนื้อที่ประมาณ 18 ตารางกิโลเมตร หรือราว 11,250 ไร่ หรือประมาณ ซึ่งหมู่บ้านในเขตความรับผิดชอบของตำบลเป็ริงมีจำนวน 9 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 1 บ้านปากคลองประเวศน์ หมู่ที่ 2 บ้านเป็ริง หมู่ที่ 3 บ้านคลองเป็ริง หมู่ที่ 4 บ้านวัดเป็ริง หมู่ที่ 5 บ้านปากคลองเดโช หมู่ที่ 6 บ้านคลองสร้างบุญ หมู่ที่ 7 บ้านคลองเจ้า หมู่ที่ 8 บ้านท่าข้าม และหมู่ที่ 9 บ้านกาหลง

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตความรับผิดชอบของตำบลเป็ริง มีจำนวนทั้งสิ้น 4,246 คน แยกเป็นชาย จำนวน 2,074 คน หญิงจำนวน 2,172 คน และมีความหนาแน่นเฉลี่ยของประชากร 235 คน / ตารางกิโลเมตร มีครัวเรือนในเขตพื้นที่รับผิดชอบจำนวน 1,140 ครัวเรือน

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 18 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 9 คน ลูกจ้างประจำจำนวน 1 คน พนักงานจ้างจำนวน 18 คน

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยตรา (แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยตรา, 2551-2553, หน้า 5-7)

ประวัติความเป็นมา

กระทรวงมหาดไทยประกาศจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยตรา อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2539 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่มที่ 113 ตอนที่ 9 ง ลงวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2539

ที่ตั้ง อาณาเขต

ตำบลคลองนิมยตรา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของอำเภอบางบ่อ โดยห่างจากที่ว่าการอำเภอบางบ่อ 18 กิโลเมตร อาณาเขตทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลเทพราช เขตการปกครองของอำเภอบ้านโพธิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศใต้ และทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลพิมพา เขตการ

ปกครองของอำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบางพลีน้อย เขตการปกครองของอำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

พื้นที่การปกครอง

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยชาติรมีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 17 ตารางกิโลเมตร หรือ 10,625 ไร่ อาณาเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยชาติรมประกอบด้วยหมู่บ้านจำนวน 6 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านคลองนิมยชาติ (ฉะบ่ง) หมู่ที่ 2 บ้านคลองพระยาสมุทร (มอญ) หมู่ที่ 3 บ้านวัดนิมยชาติ หมู่ที่ 4 บ้านคลองนิมยชาติ หมู่ที่ 5 บ้านคลองนิมยชาติ (อรรคราช) และหมู่ที่ 6 บ้านคลองนิมยชาติ (บังคา)

จำนวนประชากร

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยชาติรมีจำนวนทั้งสิ้น 2,960 คน แยกเป็นชาย 1,458 คน หญิง 1,502 คน และมีความหนาแน่นของประชากร 172 คน / ตารางกิโลเมตร มีครัวเรือนในเขตพื้นที่รับผิดชอบทั้งหมดจำนวน 585 ครัวเรือน

จำนวนบุคลากร

คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 4 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 12 คน พนักงานส่วนตำบลจำนวน 8 คน ลูกจ้างประจำจำนวน 2 คน พนักงานจ้าง จำนวน 10 คน

ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบล

1. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

นักวิชาการได้กล่าวถึงปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

ชูชัย สุภวงค์ (2542, หน้า 18-20) กล่าวถึง ปัญหาในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ไว้ดังนี้

(1) ปัญหาเกิดจากเงื่อนไขในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล โดยอาศัยเงื่อนไขรายได้เพียงอย่างเดียว ก่อให้เกิดปัญหาคือ พื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่มีสภาพเป็นป่ามากกว่าชุมชน จำนวนหมู่บ้านมากเกินไปหรือน้อยเกินไป ก็ทำให้เกิดปัญหาโครงการทำงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เพราะรายได้ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉลี่ย 3 ปี ไม่น้อยกว่า 150,000 บาท (ไม่รวมเงินอุดหนุน) ไม่เพียงพอต่อรายจ่ายประจำปี ถ้ามีเพียง 5 หมู่บ้าน และรายได้

ประมาณ 500,000 บาท ต่อปี ก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายที่เป็นเงินเดือนค่าจ้างพนักงาน ลูกจ้าง และค่าตอบแทนสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(2) ปัญหาอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล กฎหมายซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ของสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ไม่ชัดเจน จึงมีปัญหาจากการดำเนินกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล ที่มุ่งจัดสรรงบประมาณไปทางด้านสาธารณะ ทางกายภาพ และโครงสร้างพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ให้ความสำคัญต่อด้านคุณภาพชีวิตของประชาชน สิ่งแวดล้อม สาธารณสุข และการศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลไม่สามารถดำเนินกิจการบางเรื่องได้เพราะกฎหมายยังไม่ได้รับการปรับปรุง และไม่ค่อยสนใจประสานการดำเนินกิจการกับหน่วยงานอื่นๆ ตามอำนาจหน้าที่ของตนเอง มักจะผลักดันภาระให้หน่วยงานภาครัฐ เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลไม่เข้าใจบทบาทและอำนาจหน้าที่ของตนเอง

(3) ปัญหาการคลัง รายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ทั่วประเทศยังไม่เพียงพอต่อการหาเงินเลี้ยงตนเอง องค์การบริหารส่วนตำบลมีขีดความสามารถในการจัดเก็บรายได้ต่ำ การจัดเก็บรายได้ยังต้องพึ่งส่วนราชการอื่นๆ และยังต้องพึ่งเงินอุดหนุนจากรัฐ เป็นหลัก

(4) ปัญหาอำนาจและอิทธิพล ซึ่งระบบบริหารราชการตั้งแต่สมัยเป็นสภาตำบลของหน่วยงานราชการครอบงำการดำเนินงานด้านการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล คณะกรรมการและสมาชิกบางคนมีอำนาจและอิทธิพลอยู่เหนือการใช้ดุลยพินิจของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จึงทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งกันขึ้น

(5) ปัญหาการขาดทักษะการบริหาร สมาชิกและประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองในเรื่อง กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ การประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล การควบคุมการประชุม การบันทึกการการประชุม บางแห่งมีการแก้ไขบันทึกการประชุมอย่างไม่ถูกต้อง มีการแบ่งแยกบทบาทของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบล ออกจากกัน คณะกรรมการบริหารดำเนินกิจการแบบใช้อำนาจนิยม เห็นแก่พวกพ้อง ไม่ยึดกฎ ระเบียบ ข้อบังคับในการบริหารงานในเรื่องการเงิน การคลัง การบัญชี การจัดซื้อจัดจ้าง ตลอดจนกฎ ระเบียบปฏิบัติที่มีมากและซับซ้อน ทำให้สมาชิกและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หรือพนักงาน ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่สามารถเข้าใจกฎ ระเบียบต่างๆ ได้ทำให้การปฏิบัติงานเกิดความผิดพลาด และเป็นเหตุให้ทำผิดกฎหมายด้วย

(6) ปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยทั่วไปประชาชนยังไม่เข้าใจโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และยังขาดการมีส่วนร่วมในการควบคุมการทำงาน ตรวจสอบ ติดตามการทำงานขององค์การ

บริหารส่วนตำบล จึงทำให้องค์การบริหารส่วนตำบล ที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใหม่ มีอำนาจและอิทธิพลเหนือวิถีชีวิตของประชาชน และประชาชนมีความคาดหวังกับองค์การบริหารส่วนตำบลสูงเกินไป พยายามเรียกร้องให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินกิจการด้านต่างๆ เช่นเดียวกับหน่วยงานราชการอื่นๆ โดยไม่คำนึงถึงรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีอยู่อย่างจำกัด

วุฒิชัย มณีโชติ (2547, บทคัดย่อ) กล่าวถึง ปัญหาและอุปสรรคในการปกครองท้องถิ่น ไว้ดังนี้

- (1) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีจำนวนมากเกินไป ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจบทบาท หน้าที่ และกฎ ระเบียบ ข้อบังคับขององค์การบริหารส่วนตำบล
- (2) ขาดการประสานงานระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียงในการดำเนินการต่างๆ
- (3) ขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน
- (4) องค์การบริหารส่วนตำบลบางแห่ง มีงบประมาณไม่เพียงพอกับรายจ่าย
- (5) กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ยังมีความซ้ำซ้อนกันและมีขั้นตอนมากเกินไป ทำให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติ
- (6) ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนตำบลน้อย
- (7) หน่วยราชการที่ถ่ายโอนอำนาจส่วนใหญ่ ยังไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร ในขณะที่เดียวกันองค์กรปกครองส่วนตำบลก็ไม่มีความพร้อมในการถ่ายโอนอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจ

โกวิท พวงงาม (2548, หน้า 255-258) กล่าวถึง ปัญหาอุปสรรคในการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

(1) ปัญหาจากเงื่อนไขการจัดตั้ง กองราชการส่วนตำบล กรมการปกครอง ซึ่งประเด็นปัญหาการประกาศจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล โดยอาศัยเงื่อนไขตามรายได้เพียงอย่างเดียวว่าได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ดังนี้คือ

(1.1) พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนมากไม่มีสภาพเป็นชุมชน แต่มีสภาพเป็นป่าประเภทต่างๆ (ยึดพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่แสดงอาณาเขตตำบล) ทำให้ไม่สามารถดำเนินการตามภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลได้

(1.2) จำนวนหมู่บ้านที่น้อยเกินไป หรือมากเกินไป ส่งผลต่อจำนวนสมาชิกของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้ไม่สามารถจัดโครงสร้างการทำงานได้ (กรณีมีหมู่บ้าน

น้อย) และส่งผลต่อค่าใช้จ่ายประจำมากขึ้นไป (กรณีมีหมู่บ้านมาก) ซึ่งจะต้องจ่ายให้แก่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

(1.3) รายได้ที่กำหนดไว้เฉลี่ย 3 ปี ไม่น้อยกว่า 150,000 บาท (ไม่รวมเงินอุดหนุน) ไม่เพียงพอต่อรายจ่ายประจำ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีหมู่บ้านประมาณ 5 หมู่บ้าน จะต้องใช้จ่ายงบประมาณเป็นรายจ่ายประจำปีแต่ละปีประมาณ 500,000 บาท เป็นค่าเงินเดือน ค่าจ้างพนักงาน ลูกจ้าง และค่าตอบแทนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ไม่รวมงบประมาณค่าบริหารงานประจำสำนักงาน)

(2) ปัญหาอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

(2.1) อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดไว้กว้างขวางไม่ชัดเจน โดยไม่คำนึงถึงฐานะการคลัง และขีดความสามารถทางการบริหาร รวมถึงทักษะด้านเทคนิควิชาการต่างๆ ทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนมากที่มีรายได้น้อยและขาดความรู้ทางเทคนิคไม่สามารถดำเนินกิจการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ได้ ส่งผลต่อความเชื่อมั่น และความศรัทธาของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบล

(2.2) องค์การบริหารส่วนตำบล มุ่งเน้นดำเนินกิจกรรมที่มีลักษณะการจัดทำกิจการสาธารณะด้านกายภาพและโครงสร้างพื้นฐาน โดยมุ่งจัดสรรงบประมาณเพื่อการจัดซื้อจัดจ้างเป็นหลัก สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่ให้ความสำคัญต่อการดำเนินกิจกรรมที่เป็นเรื่องของคุณภาพชีวิตของประชาชนในเขตตำบล หรือดำเนินกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม หรือการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ หรือกิจกรรมสาธารณสุข หรือกิจกรรมด้านการศึกษา

(2.3) องค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่สามารถดำเนินกิจการตาม อำนาจหน้าที่ในบางเรื่องได้ (ถึงแม้มีความต้องการที่จะทำ) เนื่องจากหน่วยงานของรัฐยังไม่ได้มอบหมายภารกิจให้้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำ เพราะกฎหมาย ระเบียบต่างๆ ยังไม่มีการปรับปรุงแก้ไขให้้องค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจดำเนินกิจการได้

(2.4) องค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนใหญ่ยังไม่สนใจ หรือไม่เข้าใจ ในการประสานการดำเนินกิจการร่วมกับหน่วยงานของรัฐ ตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล มักจะผลักภาระให้เป็นของหน่วยงานของรัฐ หรือยังไม่มีการร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น (เทศบาล สุขาภิบาล และองค์การบริหารส่วนจังหวัด) ในการทำกิจการลักษณะของ “สหการ” เหตุผลหนึ่งที่ “สหการ” ยังไม่เกิดขึ้น เนื่องจากยังไม่ปรากฏแนวทางและวิธีการปฏิบัติที่ชัดเจนว่า องค์การบริหารส่วนตำบล จะดำเนินการอย่างไร

(2.5) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่เข้าใจในบทบาท อำนาจและหน้าที่ รวมถึงการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่นั้นๆว่าจะดำเนินการได้อย่างไร หรืออาจกล่าวได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล ยังขาดทักษะในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ ขาดคู่มือที่จะแนะนำการทำงานตามอำนาจหน้าที่ที่เป็นรูปธรรม เข้าใจง่าย และปฏิบัติได้

(3) ปัญหาการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล

(3.1) ฐานรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ทั่วประเทศยังไม่กว้างพอที่จะหารายได้ให้เพียงพอต่อภารกิจที่กฎหมายกำหนดไว้ ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาเงินอุดหนุน ขาดอิสระในการบริหารงาน

(3.2) จีความสามารถในการจัดเก็บรายได้ ขององค์การบริหารส่วนตำบลต่ำที่ผ่านมามีการจัดเก็บรายได้ต้องพึ่งพาส่วนราชการอื่นๆ หากองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องดำเนินการจัดเก็บรายได้เองจะประสบปัญหาด้านจีความสามารถของพนักงาน องค์การบริหารส่วนตำบล และจำนวนพนักงานที่จะจัดเก็บ (หากเพิ่มพนักงานจัดเก็บรายได้ก็จะส่งผลกระทบต่อค่าใช้จ่ายประจำที่มากขึ้น)

(3.3) องค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนใหญ่ยังมีจีความสามารถทางด้านการคลังอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้เพราะมีปัญหาจากหลายสาเหตุ เช่น มีข้อจำกัดเรื่องแหล่งรายได้ ไม่มีบุคลากรที่มีประสบการณ์และความรู้ด้านการคลัง ฯลฯ

(4) ปัญหาอำนาจอิทธิพล

(4.1) อำนาจและอิทธิพลของระบบบริหารราชการของหน่วยงานราชการ ตั้งแต่สมัยที่เป็นสภาตำบลยังครอบงำการดำเนินงานด้านการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ มาก โดยเฉพาะด้านการจัดงบประมาณรายจ่าย จากข้อมูลงบประมาณรายจ่ายในปีงบประมาณ 2539 พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหลายแห่งต้องตั้งงบประมาณเป็นเงินอุดหนุนให้หน่วยราชการต่างๆ ของอำเภอ เพื่อจัดทำกิจการบางอย่างตามความต้องการของหน่วยราชการนั้นๆ

(4.2) อำนาจและอิทธิพลของคณะกรรมการและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล โดยตำแหน่งเหนือการใช้ดุลยพินิจโดยอิสระของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และกรรมการบริหารที่มาจากเลือกตั้ง ส่งผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลประสบปัญหาความขัดแย้ง และความไม่เห็นพ้องต้องกันในการทำกิจการสาธารณะเพื่อท้องถิ่น

(5) ปัญหาการขาดทักษะการบริหาร

(5.1) องค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนใหญ่เกิดปัญหาการแบ่งแยกบทบาท และภารกิจระหว่างสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วน

ตำบล ทำให้แต่ละฝ่ายไม่ปฏิบัติตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตน ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในองค์การบริหารส่วนตำบล

(5.2) ประธานสภาและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่เข้าใจบทบาท หน้าที่และกิจการของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่ต้องดำเนินการ ทั้งในเรื่อง กฎระเบียบ ข้อบังคับ การประชุมและการควบคุมการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล การหาข้อมูลสนับสนุนการประชุมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล รวมทั้งการจดบันทึกรายงานการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งยังขาดการบันทึกอย่างเป็นทางการและถูกต้อง สภาองค์การบริหารส่วนตำบล บางแห่งมีการแก้ไขรายงานการประชุมโดยไม่ถูกต้องตามระเบียบ และข้อบังคับ ลักษณะปัญหานี้จะเกิดกรณีปัญหาความถูกต้องตามกฎหมาย ถ้ารายงานการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีผลต่อมติของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่เกี่ยวกับการอนุมัติ การอนุญาต การให้ความเห็นชอบในกิจการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบล

(5.3) คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ขาดทักษะในการบริหารจัดการ องค์การบริหารส่วนตำบลบางแห่งคณะกรรมการบริหาร (โดยเฉพาะประธานกรรมการบริหารที่เคยเป็นกำนัน) บริหารงานแบบอำนาจนิยม บริหารตามใจตัวเองและพวกพ้อง ไม่ยึดกฎ ระเบียบ และข้อบังคับในการบริหาร โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องการเงิน การคลัง การบัญชี การจัดซื้อ-จัดจ้าง หากปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่บรรจุใหม่ขาดประสบการณ์ทางการบริหารมักจะตกอยู่ใต้อำนาจการบริหารแบบอำนาจนิยมของคณะกรรมการบริหาร หรือมิฉะนั้น คณะกรรมการบริหารก็มีความขัดแย้งกับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลอย่างรุนแรง

(5.4) ปัญหาการบริหารภายใต้กฎหมาย และระเบียบปฏิบัติที่มีมาก ยุ่งยาก ซับซ้อน จนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หรือแม้แต่พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (บรรจุใหม่) ไม่สามารถสร้างความเข้าใจกับกฎ ระเบียบต่างๆ ได้ เป็นเหตุให้การปฏิบัติงานมีความบกพร่อง และผิดกฎหมาย ผิดระเบียบในหลายๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่องการเงิน การบัญชี พัสดุ

(6) ปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน

(6.1) ประชาชนโดยทั่วไปยังไม่เข้าใจทั้งโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มักเคยชินต่อรูปแบบสภาตำบล และเคยชินต่อบทบาทการทำงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

(6.2) ประชาชนส่วนมากยังขาดการมีส่วนร่วมในการควบคุม ตรวจสอบ ติดตามการทำงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเหตุให้องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรของรัฐ (ระดับท้องถิ่น) ในตำบล หมู่บ้าน มีอิทธิพลเหนือวิถีชีวิตของประชาชน เป็นเจ้านายใหม่

ของประชาชน (สัญลักษณ์ของเครื่องแบบสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้มีอำนาจและอิทธิพลเหนือกว่าการที่ประชาชนจะเข้ามาควบคุมองค์การบริหารส่วนตำบล)

(6.3) ประชาชนบางแห่งให้ความคาดหวังกับองค์การบริหารส่วนตำบลสูงเกินไป โดยเข้าใจว่าองค์การบริหารส่วนตำบล จะเป็นองค์กรที่มาทำหน้าที่แทนหน่วยงานราชการ (อำเภอ) จึงเรียกร้องให้องค์การบริหารส่วนตำบล ทำกิจการต่างๆ เช่นเดียวกับหน่วยราชการ โดยไม่คำนึงถึงรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลว่ามีเท่าใด

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระยะ 5 ปี ขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน (2550 – 2554, หน้า 24-27) กล่าวถึง ผลการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ไว้ดังนี้

(1) ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

(1.1) ปัญหาด้านการคมนาคมขนส่ง

- ไม่มีถนนสาธารณะและทางเท้าในการสัญจรเข้า-ออกหมู่บ้าน
- ถนนซอยต้องปรับปรุงซ่อมแซมบ่อยครั้ง

(1.2) ปัญหาด้านน้ำกินน้ำใช้

- น้ำประปามีให้บริการไม่ทั่วทุกพื้นที่

(1.3) ปัญหาด้านไฟสาธารณะไม่เพียงพอ

- ไฟฟ้าสาธารณะมีเฉพาะถนนสายหลัก ถนนซอยและทางเดินเท้าริม

คลองไม่มี ทำให้ประชาชนไม่ได้รับความสะดวกในการสัญจร

(2) ปัญหาด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม

(2.1) ปัญหาด้านการศึกษา

- ปัญหาการเรียนการสอนไม่มีคุณภาพ อาคารสถานที่ไม่เหมาะสมกับการพัฒนาเด็กตลอดจนขาดแคลนครูผู้สอนที่มีคุณภาพ

(2.2) ปัญหาด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- การสงเคราะห์และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส ยังไม่ครอบคลุมและทั่วถึง

- ไม่มีสถานที่ออกกำลังกายหรือจัดกิจกรรมกีฬาที่ได้มาตรฐาน รวมถึงสวนสาธารณะ

(2.3) ปัญหาด้านเศรษฐกิจ การส่งเสริมอาชีพ และการกระจายรายได้

- ความต้องการในด้านการส่งเสริมอาชีพของกลุ่มสตรีและกลุ่มอาชีพต่างๆ อีกทั้งยังมีความต้องการสนับสนุนในด้านงบประมาณในการดำเนินโครงการ เนื่องจากยังขาดแคลนเงินทุนในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่มีคุณภาพมาดำเนินการ

(3) ปัญหาด้านการบริหารจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ทรัพยากรธรรมชาติป่าชายเลนถูกทำลายและไม่มีกรอนุรักษ์

(4) ปัญหาด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง

- ขาดความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ในการเป็นหูเป็นตาการป้องกันภัย

- อุปกรณ์เครื่องมือในชุมชนมีไม่ทั่วถึง

(5) ปัญหาการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

ขาดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

(6) ปัญหาด้านการพัฒนาการเมือง การบริหาร

- ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเท่าที่ควร

โดยสรุปแล้ว ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล จากความคิดเห็นของนักวิชาการและหน่วยงานในท้องถิ่น ได้แก่ 1) ปัญหาเกิดจากเงื่อนไขในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล 2) ปัญหาอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล 3) ปัญหาการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล 4) ปัญหาอำนาจอิทธิพล 5) ปัญหาการขาดทักษะการบริหาร และ 6) ปัญหาการมีส่วนร่วมของประชาชน

2. แนวทางการพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอบางบ่อ

แนวทางในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอบางบ่อตามแผนพัฒนาของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล มีดังนี้

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลคลองด่าน (2551-2553, หน้า 17-18) กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- จัดให้มีการก่อสร้างและบำรุงรักษาถนน สะพาน เขื่อนฯลฯ ทั้งทางน้ำและทางบก

- ส่งเสริมและพัฒนาให้มีระบบไฟฟ้า แสงสว่างที่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน

- ส่งเสริมและพัฒนาระบบประปาเพื่อการอุปโภค บริโภคให้ทั่วถึงและเพียงพอ
 - ส่งเสริมและพัฒนาระบบสาธารณสุขูปโภคอื่นๆ
 - พัฒนาและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
- (2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
- ส่งเสริมการจัดการศึกษา ศาสนา ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม
 - ส่งเสริมงานด้านสวัสดิการและสังคมแก่เด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ป่วยเอดส์
 - จัดให้มี และบำรุงรักษาสถานที่ประชุม สนามกีฬา สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงสวนสาธารณะ
 - ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน
 - ส่งเสริมด้านกิจการสาธารณสุข รวมถึงการป้องกันและแก้ไขปัญหา
- ยาเสพติด
- สนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น
- (3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ฝึกระวัง คุ่มครองดูแล บำรุงรักษาและบำบัดฟื้นฟูทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- สิ่งแวดล้อม
- สิ่งแวดล้อม
- (4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง
- ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - ส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ทรัพย์สิน
- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว
- ส่งเสริมการวางแผน การลงทุน และพาณิชยกรรม
 - พัฒนาการเกษตร อุตสาหกรรม
 - ส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยว

(6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
- ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการของท้องถิ่น
- ปรับปรุงและพัฒนาด้านรายได้ของท้องถิ่น
- พัฒนาประสิทธิภาพของบุคลากร
- ปรับปรุงและพัฒนาระบบการให้บริการ เครื่องมือ เครื่องใช้ และสถานที่

ปฏิบัติงาน

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบางบ่อ (2551-2553, หน้า 18-19)

กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- เพื่อพัฒนาเส้นทางคมนาคมให้ได้มาตรฐาน รองรับเส้นทางคมนาคมหลักของจังหวัดสมุทรปราการที่จะเป็นโครงข่ายเชื่อมต่อกับสนามบินสุวรรณภูมิ

- จัดให้มีระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการที่มีคุณภาพ ครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่

- จัดให้มีและบำรุงรักษา ซ่อมแซม สิ่งสาธารณประโยชน์

(2) ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาและส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- ยกระดับคุณภาพการศึกษาของประชาชนทุกระดับอย่างทั่วถึง รวมทั้งการปลูกฝังและส่งเสริมให้ประชาชนมีคุณภาพ จริยธรรม ตลอดจนสร้างความตระหนักและอนุรักษ์คุณค่าทางวัฒนธรรม

- ดำเนินการเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพอนามัยพื้นฐานระดับครอบครัว ครอบคลุมครอบครัว ทุกชุมชน

- ดำเนินการเพื่อให้ประชาชนที่มีพักผ่อนหย่อนใจอย่างมีคุณภาพและเพียงพอ

- ส่งเสริมและพัฒนาการบริการแพทย์แผนไทย

(3) ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาประสิทธิภาพการเมือง การบริหาร และการพัฒนาบุคลากร

- ปลูกฝังให้ประชาชนกล้าแสดงออก มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น มีสำนึกร่วมกันในการทำงาน เสียสละเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม

- ส่งเสริมการศึกษา อบรมพัฒนาความรู้ และทัศนคติในการบริหารจัดการสมัยใหม่ ให้แก่ผู้บริหารระดับท้องถิ่น และสมาชิกสภาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง ทันเหตุการณ์

- จัดการฝึกอบรม ศึกษาดูงาน เพิ่มทักษะให้แก่พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและรองรับการพัฒนาทุกรูปแบบ

(4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

- ดำเนินการเพื่อความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน รวมทั้งป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

- ส่งเสริมชุมชนให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาและป้องกันตนเองจากอุบัติเหตุและสาธารณภัย

(5) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อม

- จัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

- ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์

- การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ทั้งทางบก และทางน้ำอย่างต่อเนื่อง

(6) ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

- จัดสวัสดิการที่เหมาะสมให้แก่ชุมชน เพื่อแก้ไขปัญหาการดำรงชีวิต

- ให้การสงเคราะห์แก่เด็กกำพร้า สตรีหม้าย ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส ให้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขและไม่ถูกทอดทิ้ง

- ส่งเสริมการเรียนรู้ ความเจริญทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อแก้ไขปัญหาการตกงาน และเพิ่มรายได้ให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านระกาศ (2551-2553, หน้า 17-18) กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- ก่อสร้าง บำรุงรักษาถนน สะพาน ฯลฯ

- พัฒนาระบบและพัฒนาระบบไฟฟ้าสาธารณะให้เพียงพอับความต้องการของประชาชน

- ส่งเสริมการพัฒนาระบบประปาให้ทั่วถึงเพียงพอ

- พัฒนาระบบจราจร

- ปรับปรุงผังเมืองรวม

(2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

- ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน

นันทนาการ

- ส่งเสริมงานด้านสวัสดิการสังคม
- ส่งเสริมการจัดการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม การกีฬาและ
- จัดให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงสวนสาธารณะ
- ป้องกันรักษา และส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน รวมถึงการ

ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

- (3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - บำบัด ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ฟื้นฟูป่าอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมการวิจัยเชิงปฏิบัติการในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ

สิ่งแวดล้อม

และความมั่นคง

- (4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง
 - ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - รักษาความสงบและเรียบร้อยและความปลอดภัยของชุมชน
 - ส่งเสริมและการสนับสนุนการดำเนินงานและการพัฒนาองค์กรชุมชน
- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว
 - ส่งเสริมการวางแผน การลงทุน และพาณิชยกรรม
 - พัฒนาการเกษตร อุตสาหกรรม
 - ส่งเสริมและพัฒนากิจการท่องเที่ยว
- (6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร
 - ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
 - ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการท้องถิ่น
 - ปรับปรุงและพัฒนาด้านรายได้
 - พัฒนาประสิทธิภาพของบุคลากร
 - ปรับปรุงระบบทะเบียนและเอกสารท้องถิ่น
 - ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้ในสถานที่ปฏิบัติงาน

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบางพลีน้อย (2551-2553, หน้า 46-47)

กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

- (1) ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- ก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม และบำรุงรักษาถนน สะพาน ทางเดินเท้า รวมถึงท่อระบายน้ำ
 - พัฒนาระบบระบบไฟฟ้าสาธารณะและแสงสว่าง
 - ส่งเสริมการพัฒนาระบบไฟฟ้าสาธารณะและแสงสว่าง
 - พัฒนาระบบจราจร
 - วาง / ปรับปรุงผังเมืองรวม
- (2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
- ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้แก่ประชาชน
 - ส่งเสริมงานด้านสวัสดิการและสังคม
 - ส่งเสริมการจัดการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม การกีฬาและนันทนาการ
 - จัดให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงสวนสาธารณะ
 - ป้องกัน รักษา และส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชน รวมถึง การป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด
- (3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - บำบัด ฟื้นฟู ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ฝึกระวังทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - เสริมสร้างความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติและคุณค่า ความหลากหลายทางชีวภาพ
- (4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง
- ส่งเสริมให้มีการจัดระเบียบชุมชน / สังคม
 - ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - รักษาความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยของชุมชน

(5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน

- ส่งเสริมการวางแผนการลงทุนและพาณิชย์กรรม
- พัฒนาเกษตร อุตสาหกรรม
- ส่งเสริมการท่องเที่ยว

(6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
- ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการของท้องถิ่น
- ปรับปรุงและพัฒนารายได้
- พัฒนาประสิทธิภาพบุคลากร
- ปรับปรุงระบบข้อมูลสารสนเทศของท้องถิ่น
- ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้และสถานที่ปฏิบัติงาน
- ป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประพฤติมิชอบ
- เสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการองค์การ

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลบางเพ็ญ (2551-2553, หน้า 15-16)

กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

รวมถึงท่อระบายน้ำ

- ก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซมและบำรุงรักษาถนน สะพาน ทางเท้า
- พัฒนาระบบไฟฟ้าสาธารณะและแสงสว่าง
- ส่งเสริมการพัฒนาระบบประปา
- พัฒนาระบบจราจร
- วาง / ปรับปรุงผังเมืองรวม

(2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและ

วัฒนธรรม

- ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน
- ส่งเสริมด้านสวัสดิการสังคม
- ส่งเสริมด้านการจัดการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม การกีฬา

และนันทนาการ

- จัดให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจรวมถึงสวนสาธารณะ

- ป้องกัน รักษา และส่งเสริมสุขภาพอนามัยของประชาชนรวมถึงการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด

(3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- บำบัด ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

(4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง

- ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

- รักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของชุมชน

(5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว

- พัฒนาการเกษตร และอุตสาหกรรม

(6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร

- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น

- ปรับปรุงและพัฒนารายได้

- พัฒนาประสิทธิภาพบุคลากร

- ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้และสถานที่ปฏิบัติงาน

- เสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการองค์กร

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลเป็ริง (2551-2553, หน้า 19-20)

กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

- จัดให้มีการก่อสร้าง บำรุงรักษา ถนน สะพาน เขื่อน ฯลฯ ทั้งทางน้ำและทางบก

- ส่งเสริมและพัฒนาให้มีระบบไฟฟ้า แสงสว่างที่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน

- ส่งเสริมและพัฒนาระบบประปาเพื่อการอุปโภค บริโภคให้ทั่วถึงและเพียงพอ

- พัฒนาและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ

- (2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
- ส่งเสริมการจัดการศึกษา ศาสนา ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรม
 - ส่งเสริมงานด้านสวัสดิการและสังคมแก่เด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการและผู้ป่วยเอดส์
 - จัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่ประชุม สนามกีฬา สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงสวนสาธารณะ
 - ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้แก่ประชาชน
 - ส่งเสริมด้านกิจกรรมการสาธารณสุข รวมถึงการป้องกันและแก้ไขปัญหา
- ยาเสพติด
- (3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ฝึกระวัง คุ้มครองดูแล บำรุงรักษาและบำบัดฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ส่งเสริมการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- สิ่งแวดล้อม
- (4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อยและความมั่นคง
- ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - ส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ทรัพย์สิน
- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว
- ส่งเสริมการวางแผน การลงทุนและพาณิชยกรรม
 - พัฒนาการเกษตรและอุตสาหกรรม
 - ส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยว
- (6) ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการเมืองและการบริหาร
- ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
 - ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกิจการของท้องถิ่น
 - ปรับปรุงและพัฒนาด้านรายได้

- พัฒนาประสิทธิภาพบุคลากร
- ปรับปรุงระบบการให้บริการที่ดีแก่ประชาชน
- ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องใช้และสถานที่ปฏิบัติงาน

แผนพัฒนาสามปี องค์การบริหารส่วนตำบลคลองนิมยาตรา (2551-2553, หน้า 22-23) กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น ดังนี้

(1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

รวมถึง ท่อระบายน้ำ

- ก่อสร้าง ปรับปรุง ซ่อมแซม และบำรุงรักษาถนน สะพาน ทางเดินเท้า

- พัฒนาระบบน้ำอุปโภคบริโภค
- พัฒนาระบบไฟฟ้าสาธารณะและแสงสว่าง
- พัฒนาระบบโทรศัพท์พื้นฐาน

(2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต การศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

วัฒนธรรม

- ส่งเสริมการจัดการศึกษา ศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น
- ส่งเสริมงานด้านสวัสดิการ สังคมสงเคราะห์ และความเข้มแข็งของชุมชน

และสังคม

- ส่งเสริมการออกกำลังกายและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ และส่งเสริมสุขภาพอนามัย
- ส่งเสริมอาชีพและเพิ่มรายได้แก่ประชาชน

(3) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อม

- สร้างจิตสำนึกและความตระหนักในการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- บำบัด ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- บริหารจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

(4) ยุทธศาสตร์ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม การรักษาความสงบเรียบร้อย

และความมั่นคง

- ป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรม
- ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการจัดระเบียบชุมชน/สังคม
- ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

- (5) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว
- ส่งเสริมและพัฒนาการเกษตร และอุตสาหกรรม
 - ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว
- (6) ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร
- ส่งเสริมการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของประชาชน
 - ส่งเสริมและพัฒนาผู้นำและบุคลากรของท้องถิ่น
 - ส่งเสริมการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล
 - ปรับปรุง พัฒนา และการบริหารจัดการองค์กร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า มีงานวิจัยที่น่าสนใจ ดังนี้

สมศักดิ์ เจริญผล (2542, หน้า 53-56) ได้ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อศักยภาพในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษากรณีอำเภอพานทอง จังหวัดชลบุรี” ผลการศึกษาพบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลมีศักยภาพในเกณฑ์ระดับสูงในด้านการกำหนดปัญหาและความต้องการของประชาชน การตัดสินใจ การวางแผน การจัดองค์การบริหารงบประมาณ การประสานงาน การควบคุมและการประเมินผลงาน และอายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อศักยภาพในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล

วนิดา ชูมนุม (2544, หน้า 73-79) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบึงขี้ไถ จังหวัดปทุมธานี กับองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะขอย จังหวัดสงขลา” พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบึงขี้ไถ จังหวัดปทุมธานี มีประสิทธิผลในการดำเนินงานมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะขอย จังหวัดสงขลา ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลในการดำเนินงาน คือ คุณภาพของบุคลากรและความเพียงพอของงบประมาณ อย่างไรก็ตาม บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้งสองแห่งมีทัศนคติที่ดีต่อผู้บังคับบัญชา มีความเพียงพอในเรื่องวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ อยู่ในระดับปานกลาง มีความเพียงพอในเรื่องปริมาณบุคลากรอยู่ในระดับน้อย

ทรงศักดิ์ เรืองศรีมัน (2545, หน้า 70-74) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแกลง จังหวัดระยอง” ผลการศึกษาพบว่า การบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลมีปัญหาดังนี้ (1) ปัญหาจากการขาดความรู้ความสามารถ ทัศนคติ และจริยธรรมของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล (2) ปัญหาจากการขาดความเชี่ยวชาญในงานของพนักงาน (3) ปัญหาจากการขาดวุฒิภาวะ และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งในส่วนของพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง (4) ปัญหาด้านงบประมาณ (5) ปัญหาด้านอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ (6) ปัญหาจากการช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอก และ (7) ปัญหาจากไม่ประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านรู้ข่าวสาร

ยุติธรรม ชิงค์ (2546, หน้า 52-54) ได้ศึกษาเรื่อง “การประเมินประสิทธิภาพการบริหาร งานองค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลกุดชุมภู อำเภอพิบูล มังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี” ผลการศึกษาพบว่า ประชาชน ประเมินการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลกุดชุมภู ด้านการบริหารการคลัง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการบริหารองค์กร ด้านการบริหารบุคลากร และด้านการตรวจสอบการดำเนินงานกิจกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง องค์การบริหารส่วนตำบลกุดชุมภูมีประสิทธิภาพการบริหารงาน โดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารงานด้านการบริหาร การคลัง อยู่ในระดับสูง ส่วนประสิทธิภาพด้านการบริหารองค์กร ด้านการบริหารงานด้านบุคลากร และด้านการตรวจสอบ การดำเนินงานกิจกรรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อยู่ในระดับปานกลาง

สมพงษ์ ภิรมย์ชม (2546, หน้า 85-90) ได้ศึกษาเรื่อง “ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดจันทบุรี” ผลการศึกษาพบว่า คณะกรรมการบริหารและผู้เกี่ยวข้องส่วนมากเป็นเพศชายอายุระหว่าง 30-39 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนๆละ 5,001-10,000 บาท และมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลมากกว่า 4 ปี คณะกรรมการบริหารและผู้เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับสูง ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ อายุ และตำแหน่ง เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดจันทบุรี สำหรับระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน อาชีพ และรายได้ ไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดจันทบุรี ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ พบว่า ประสิทธิภาพในการ

ปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ที่ต้องทำของประธานกรรมการบริหารและปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับสูงและมีปัญหาและอุปสรรคในด้านงบประมาณและบุคลากรไม่เพียงพอ

จันทิมาพร ทองมาก (2546, หน้า 82-89) ได้ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านปาง อำเภอลำปาง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลและมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับปานกลาง โดยตัวแปรภูมิหลังที่ทำให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน และมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ ตัวแปร อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ การรับทราบข้อมูลข่าวสารจากอบต. ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลที่พบ ได้แก่ ด้านอาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน และด้านงบประมาณ

สุภาวดี สีนสายอ (2546, หน้า 115-118) ได้ศึกษาเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้าง อำเภอมะนัง จังหวัดจันทบุรี” ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลท่าช้างมีระดับความคิดเห็นในการประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้าง ใน 5 สาขา ประกอบด้วย สาขาพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สาขาพัฒนาสิ่งแวดล้อม สาขาพัฒนาสังคม สาขาพัฒนาเศรษฐกิจ และสาขาพัฒนาการเมือง การบริหาร อยู่ในเกณฑ์มีประสิทธิภาพปานกลาง โดยให้ความสำคัญในสาขาพัฒนาสิ่งแวดล้อมเป็นอันดับหนึ่ง สาขาพัฒนาการเมือง การบริหาร เป็นอันดับสอง และสาขาพัฒนาเศรษฐกิจและสาขาพัฒนาโครงสร้าง เป็นอันดับสาม ด้านการเปรียบเทียบ พบว่า ปัจจัยที่ทำการศึกษา 7 ปัจจัย ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ต่อเดือน และระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง มีเพียง 6 ปัจจัย ที่มีระดับการประเมินประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเทศบาลตำบลท่าช้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 คือ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลตำบลท่าช้าง

คุณาวุฒิ ชัยคำภา (2547, หน้า 74-80) ได้ศึกษาเรื่อง “การดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่อำเภอมะนังมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม” ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล เห็นว่า มีการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก 3 ด้าน คือ ด้านการบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรม

อันดีของท้องถิ่น ด้านการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก และด้านการส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม และมีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง 5 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสะอาดของถนน ทางเดิน ที่สาธารณะและการกำจัดขยะมูลฝอย ด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ด้านการส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชนและผู้สูงอายุ ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ และด้านการคุ้มครองและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

นันทิดา แคน้อย (2547, หน้า 112-114) ได้ศึกษาเรื่อง “ประสิทธิภาพกับการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี” ผลการศึกษาพบว่า 1) สมาชิกสภาและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีความคิดเห็นว่าประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่อยู่ในระดับสูง โดยมีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานในด้านการวางแผนสูงกว่าทุกด้าน และมีประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านการประเมินผลงานต่ำกว่าทุกด้าน 2) ประชาชน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ว่าอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ในด้านการวางแผนสูงกว่าทุกด้าน และประสิทธิภาพด้านการปฏิบัติงานด้านการตัดสินใจต่ำกว่าทุกด้าน 3) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกสภาและคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ เพศ และระดับการศึกษา

วุฒิชัย มณีโชติ (2547, หน้า 97-100) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและอุปสรรคของการปกครองท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม” ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินการขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร เนื่องจากสาเหตุดังนี้คือ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีจำนวนมากเกินไป ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจบทบาท หน้าที่ และกฎระเบียบ ข้อบังคับขององค์การบริหารส่วนตำบล การขาดการประสานงานระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียงในการดำเนินการต่างๆ การขาดแคลนบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน องค์การบริหารส่วนตำบล บางแห่ง มีงบประมาณไม่เพียงพอกับรายจ่าย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ยังมีความซ้ำซ้อนกันและมีขั้นตอนมากเกินไป ทำให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติ ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการขององค์การบริหารส่วนตำบลน้อย หน่วยราชการที่ถ่ายโอนอำนาจส่วนใหญ่ยังไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร ในขณะที่เดียวกันองค์การบริหารส่วนตำบลก็ไม่มีความพร้อมในการถ่ายโอนอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจ

วรรษยา ศิริวัฒน์ (2547, หน้า 73-83) ได้ศึกษาเรื่อง “การประเมินผลประสิทธิภาพการให้บริการของงานบริการการศึกษา คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง” ผลการศึกษาพบว่า

1. บุคลากรงานบริการการศึกษา ประเมินประสิทธิภาพการให้บริการของงานบริการการศึกษา คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในทุกด้านอยู่ในระดับมาก ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้
2. บุคลากรงานบริการการศึกษา คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความพึงพอใจปัจจัยที่ส่งเสริมการให้บริการในด้านกำลังคน ด้านวัสดุอุปกรณ์ และด้านแรงจูงใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก
3. ปัจจัยสภาพภูมิหลังด้านเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระยะเวลาการทำงาน และประเภทงานของบุคลากรที่ต่างกัน ประเมินประสิทธิภาพการให้บริการไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ยกเว้นสถานภาพการสมรส

หทัยพันธ์ ชูชื่น (2548, หน้า 88-95) ได้ศึกษาเรื่อง “การประเมินผลการให้บริการของหน่วยงานภาครัฐ : ศึกษาเฉพาะกรณีกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม” ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรตามหรือการบริการของกรมโรงงานอุตสาหกรรม ด้านความเสมอภาคและยุติธรรมอยู่ในระดับสูง ส่วนความสะดวกรวดเร็ว และการสนองตอบความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง ตัวแปรต้นที่อยู่ในระดับสูง ได้แก่ การประชาสัมพันธ์และความเพียงพอด้านวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ ส่วนตัวแปรต้นที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความเพียงพอด้านปริมาณและคุณภาพของเจ้าหน้าที่ ความคิดเห็นของประชาชนผู้มารับบริการต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และความเหมาะสมด้านสถานที่

คงพัชร ไรศรี (2549, หน้า 66-67) ได้ศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี” ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มารับบริการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีสถานภาพสมรส มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ส่วนใหญ่มีการประกอบอาชีพรับจ้าง และมีรายได้ต่อเดือนระหว่าง 5,000-10,000 บาท โดยส่วนใหญ่ไม่มีกลุ่มสมาชิก และเคยมาใช้บริการที่องค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า ส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ และมีบ้านอยู่ห่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นระยะทางระหว่าง 1-5 กิโลเมตร ข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านต่างๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจในการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า ในการให้บริการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า พบว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ การมีกลุ่มสมาชิกที่แตกต่างกัน ความสัมพันธ์กับเจ้าหน้าที่ที่แตกต่างกัน มีผลต่อความพึงพอใจที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลต่อความพึง

พอใจของประชาชน ได้แก่ ระดับการศึกษา ความถี่ในการใช้บริการ และระยะทางระหว่างบ้านกับองค์การบริหารส่วนตำบล

อุรศักดิ์ สวนกุล (2549, หน้า 122-132) ได้ศึกษาเรื่อง “การประเมินผลการดำเนินงานตามแผนการกระจายอำนาจ : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่อำเภอบ้านลาด จังหวัดเพชรบุรี” ผลการศึกษาพบว่า การประเมินผลจากการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตามแผนการกระจายอำนาจ ในภารกิจหลักทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคมและการรักษาความสงบเรียบร้อย ด้านการวางแผนการส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรมและการท่องเที่ยว และด้านการบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีผลการดำเนินงานสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด มีปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานหลายด้าน คือ ปัญหาการบริหารจัดการงบประมาณและการจัดเก็บรายได้ ปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาด้านเครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ปัญหาในการกำหนดนโยบาย การจัดทำแผน และจัดการภายในองค์การบริหารส่วนตำบล ปัญหาการให้ความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของประชาชน ปัญหาการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและปัญหาอื่นๆ ซึ่งเกินขีดความสามารถขององค์การบริหารส่วนตำบล เช่น การกำจัดขยะมูลฝอยและการบำบัดของเสีย เป็นต้น สำหรับข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นมีดังนี้คือ ควรปรับปรุงระบบการจัดเก็บรายได้และการบริหารจัดการงบประมาณ ควรมีการทำงานแบบบูรณาการ ควรนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการปฏิบัติงาน รวมทั้งควรสนับสนุนให้ภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารและกระบวนการตรวจสอบการทำงานของท้องถิ่นอย่างจริงจัง